Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

16. září 2013 *

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Belgický, německý, francouzský, italský, nizozemský a rakouský trh zařízení a pevných součástí koupelen — Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP — Koordinace zvyšování cen a výměna citlivých obchodních informací — Námitka protiprávnosti — Závažnost protiprávního jednání — Polehčující okolnosti — Rovné zacházení — Proporcionalita — Zákaz zpětné účinnosti“

Ve věci T-386/10,

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, se sídlem v Iserlohnu (Německo), původně zastoupená H. Janssenem, T. Kappem a M. Franzem, poté H. Janssenem a T. Kappem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Castillo de la Torrem a A. Antoniadis, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Böhlkem, advokátem,

žalované,

podporované

Radou Evropské unie, zastoupenou M. Simm a F. Florindo Gijónem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí řízení,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise C (2010) 4185 final ze dne 23. června 2010 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/39.092 – zařízení a pevné součásti koupelen) a podpůrně návrh na snížení pokuty uložené žalobkyni v tomto rozhodnutí,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe (zpravodaj) a M. van der Woude, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. února 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Rozhodnutím C (2010) 4185 final ze dne 23. června 2010 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/39.092 – Zařízení a pevné součásti koupelen, dále jen „napadené rozhodnutí“) Evropská komise konstatovala porušení čl. 101 odst. 1 SFEU a článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) v odvětví zařízení a pevných součástí koupelen. Toto protiprávní jednání, na němž se údajně podílelo 17 podniků, probíhalo během různých období mezi 16. říjnem 1992 a 9. listopadem 2004 v podobě souboru protisoutěžních dohod nebo jednání ve vzájemné shodě na území Belgie, Německa, Francie, Itálie, Nizozemska a Rakouska (body 2 a 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí a článek 1 uvedeného rozhodnutí).

2 Komise konkrétně v napadeném rozhodnutí uvedla, že konstatované protiprávní jednání spočívalo zaprvé v tom, že uvedení výrobci zařízení a pevných součástí koupelen koordinovali v rámci pravidelných schůzek v různých vnitrostátních profesních sdruženích roční cenové navýšení a jiné poplatky, zadruhé v určování nebo koordinaci cen při zvláštních událostech, jako je zvýšení cen surovin, zavedení eura a zavedení mýtného, a zatřetí ve vyzrazení a výměně citlivých obchodních informací. Komise kromě toho konstatovala, že k určování cen v odvětví zařízení a pevných součástí koupelen docházelo v ročních cyklech. V tomto rámci výrobci stanovovali své ceníky, které byly obvykle platné po dobu jednoho roku a byly základem obchodních vztahů s velkoobchodníky (body 152 až 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

3 Výrobky dotčenými kartelovou dohodou jsou zařízení a pevné součástí koupelen patřící do jedné z těchto tří podskupin výrobků: kohouty a ostatní armatury, sprchové kouty a sanitární keramika (dále jen „tři podskupiny výrobků“) (body 5 a 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

4 Žalobkyni Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, která – pokud jde o tři podskupiny výrobků – vyrábí kohouty a ostatní armatury, bylo mezi jinými určeno napadené rozhodnutí (body 34 až 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

5 Dne 15. července 2004 společnost Masco Corp. a její dceřiné společnosti, mezi něž patří Hansgrohe AG, která vyrábí kohouty a ostatní armatury, a Hüppe GmbH, která vyrábí sprchové kouty, informovaly Komisi o existenci kartelové dohody v odvětví zařízení a pevných součástí koupelen a požádaly o ochranu před pokutami na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2002“) nebo, v případě zamítnutí jejich žádosti, o snížení těchto pokut. Dne 2. března 2005 přijala Komise v souladu s bodem 8 písm. a) a bodem 15 oznámení o spolupráci z roku 2002 podmínečné rozhodnutí o ochraně před pokutami ve prospěch společnosti Masco (body 126 až 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

6 Ve dnech 9 a 10. listopadu 2004 provedla Komise na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1) neohlášené kontroly v prostorách několika společností a vnitrostátních profesních sdružení, které působí v odvětví zařízení a pevných součástí koupelen (bod 129 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

7 Dne 15. listopadu 2004 požádaly společnost Grohe Beteiligungs GmbH a její dceřiné společnosti o ochranu před pokutami na základě oznámení o spolupráci z roku 2002 nebo, v případě zamítnutí jejich žádosti, o jejich snížení a dne 19. listopadu 2004 požádaly o totéž společnost American Standard Inc. (dále jen „Ideal Standard“) a její dceřiné společnosti (body 131 a 132 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

8 V období od 15. listopadu 2005 do 16. května 2006 zaslala Komise v souladu s článkem 18 nařízení č. 1/2003 žádosti o informace několika společnostem a sdružením působícím v odvětví zařízení a pevných součástí koupelen, včetně žalobkyně (bod 133 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

9 Dne 17. ledna 2006 požádala společnost Roca SARL o ochranu před pokutami na základě oznámení o spolupráci z roku 2002 nebo, v případě zamítnutí její žádosti, o jejich snížení a dne 19. ledna 2006 požádaly o totéž společnost Hansa Metallwerke AG a její dceřiné společnosti. Dne 20. ledna 2006 požádala i žalobkyně o takovou ochranu před pokutami nebo, v případě zamítnutí její žádosti, o její snížení (body 135 až 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

10 Dne 26. března 2007 přijala Komise oznámení námitek, které bylo oznámeno žalobkyni (bod 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

11 Ve dnech 12. až 14. listopadu 2007 se konalo slyšení, kterého se žalobkyně účastnila (bod 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

12 Dne 9. července 2009 zaslala Komise několika společnostem včetně žalobkyně dopis popisující skutkové okolnosti a upozornila je na některé důkazy, z nichž má v úmyslu vycházet při přijetí konečného rozhodnutí (body 147 a 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

13 V období od 19. června 2009 do 8. března 2010 zaslala Komise několika společnostem včetně žalobkyně žádosti o doplňující informace v souladu s článkem 18 nařízení č. 1/2003 (body 149 až 151 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

14 Dne 23. června 2010 přijala Komise napadené rozhodnutí.

15 V napadeném rozhodnutí měla Komise zaprvé za to, že jednání popsaná v bodě 2 výše byla součástí celkového plánu s cílem omezit hospodářskou soutěž mezi adresáty uvedeného rozhodnutí a měla znaky jediného a pokračujícího protiprávního jednání, které se vztahovalo na tři podskupiny výrobků uvedené v bodě 3 výše a které zahrnovalo území Belgie, Německa, Francie, Itálie, Nizozemska a Rakouska (body 778 a 793 odůvodnění napadeného rozhodnutí) (dále jen „konstatované protiprávní jednání“). V tomto ohledu zdůraznila zejména skutečnost, že uvedená jednání proběhla podle opakovaného modelu, který byl stejný ve všech šesti členských státech, v nichž Komise prováděla šetření (body 778 a 793 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise rovněž poukázala na existenci vnitrostátních profesních sdružení týkajících se všech tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše, které nazvala „koordinační subjekty“, na existenci vnitrostátních profesních organizací sestávajících z členů působících minimálně ve dvou z těchto tří podskupin výrobků, které nazvala „vícevýrobková sdružení“, jakož i na existenci specializovaných sdružení sestávajících z členů působících v jedné z těchto tří podskupin výrobků (body 796 a 798 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Nakonec konstatovala existenci ústřední skupiny podniků, která působila v rámci kartelové dohody v různých členských státech a v rámci koordinačních subjektů a vícevýrobkových sdružení (body 796 a 797 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Pokud jde o účast žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání, Komise uvedla, že i když žalobkyně vyrábí kohouty a ostatní armatury, věděla nicméně o různých řadách výrobků, které byly předmětem konstatovaného protiprávního jednání, a to s ohledem na její účast na koluzních schůzkách koordinačních subjektů, kterými jsou Arbeitskreis Sanitärindustrie (dále jen „ASI“) v Rakousku a IndustrieForum Sanitär v Německu (bod 872 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pokud však jde o zeměpisný rozsah kartelové dohody, Komise byla toho názoru, že nelze mít za to, že žalobkyně věděla o celé kartelové dohodě, ale že vzhledem k její účasti na schůzkách dvou výše uvedených koordinačních subjektů a specializovaného sdružení Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie (dále jen „AGSI“) v podskupině kohouty a ostatní armatury v Německu věděla pouze o koluzním jednání, k němuž došlo v Německu a v Rakousku (bod 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Zadruhé Komise pro účely stanovení výše pokuty uložené každému podniku vycházela z pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“) (bod 1184 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

18 Komise na prvním místě určila základní výši pokuty. Za tímto účelem v napadeném rozhodnutí upřesnila, že uvedený výpočet vycházel v případě každého podniku z jeho tržeb v členském státě, které byly vynásobeny počtem let jeho účasti na konstatovaném protiprávním jednání v každém členském státě a v případě dotyčné podskupiny výrobků, takže byla zohledněna skutečnost, že některé podniky vykonávají svoji činnost pouze v některých členských státech nebo pouze v jedné ze tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše (bod 1197 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

19 Po tomto upřesnění stanovila Komise koeficient závažnosti konstatovaného protiprávního jednání ve smyslu bodů 20 až 23 pokynů z roku 2006 na 15 %. V této souvislosti zohlednila čtyři kritéria pro posouzení uvedeného protiprávního jednání, a sice povahu, společné podíly na trhu, zeměpisný rozsah a provádění (body 1210 až 1220 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

20 Komise kromě toho koeficient, který se má z důvodu doby trvání konstatovaného protiprávního jednání použít na základní výši pokuty určenou v případě žalobkyně, stanovila na základě ustanovení bodu 24 pokynů z roku 2006 na 6,66 v případě Německa, neboť žalobkyně se v tomto členském státě účastnila konstatovaného protiprávního jednání od 6. března 1998 do 9. listopadu 2004, a na 3,66 v případě Rakouska, neboť žalobkyně se v tomto členském státě účastnila konstatovaného protiprávního jednání od 2. března 2001 do 9. listopadu 2004 (bod 1223 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

21 Komise se konečně na základě ustanovení bodu 25 pokynů z roku 2006 rozhodla, že aby dotčené podniky odradila od účasti na horizontálních dohodách o stanovení cen obdobných dohodám tvořícím předmět napadeného rozhodnutí, zvýší s ohledem na čtyři kritéria pro posouzení uvedená v bodě 19 výše základní výši pokuty o dodatečnou částku 15 % (body 1224 a 1225 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

22 Na základě toho byla základní výše pokuty stanovena v případě žalobkyně na [důvěrné] [1] eur (bod 1226 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

23 Komise na druhém místě zkoumala existenci přitěžujících nebo polehčujících okolností, které by mohly odůvodnit úpravu základní výše pokuty. V případě žalobkyně Komise nezjistila žádnou přitěžující ani polehčující okolnost.

24 Na třetím místě Komise pro účely stanovení výše pokuty, která měla být uložena, uplatnila podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 hranici 10 % celkového obratu za předchozí hospodářský rok (dále jen „hranice 10 %“). Výše pokuty uložené žalobkyni po použití hranice 10 % byla 12 517 671 eur (body 1261 a 1264 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

25 Na čtvrtém místě Komise tvrdila, že žalobkyně nemá nárok na snížení pokut na základě oznámení o spolupráci z roku 2002, jelikož nelze mít za to, že důkazy, které předložila, mají významnou přidanou hodnotu ve smyslu odstavce 21 uvedeného oznámení (bod 1304 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

26 S ohledem na výše uvedené Komise v čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně porušila článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP, neboť se od 6. března 1998 do 9. listopadu 2004 účastnila trvající dohody a jednání ve vzájemné shodě v odvětví zařízení a pevných součástí koupelen na území Německa a Rakouska.

1 — Skryté důvěrné údaje.

27 Za toto konstatované protiprávní jednání uložila Komise v čl. 2 odst. 6 napadeného rozhodnutí žalobkyni pokutu ve výši 12 517 671 eur.

28 V článku 3 napadeného rozhodnutí Komise podnikům uvedeným v článku 1 daného rozhodnutí nařídila, aby ukončily konstatované protiprávní jednání, pokud tak dosud neučinily, a aby se dále zdržely jakéhokoli úkonu či jednání popsaných v článku 1 napadeného rozhodnutí a rovněž jakéhokoli úkonu nebo jednání s totožným nebo podobným cílem či účinkem.

29 V článku 4 napadeného rozhodnutí jsou uvedeni adresáti napadeného rozhodnutí, mezi něž patří žalobkyně.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

30 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. září 2010 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

31 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. října 2010 požádala Rada Evropské unie o vstup do řízení jakožto vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Usnesením ze dne 8. března 2011 předseda čtvrtého senátu Tribunálu této žádosti vyhověl.

32 Dne 7. dubna 2011 předložila Rada spis vedlejší účastnice řízení. Hlavní účastnice řízení předložily svá vyjádření k uvedenému spisu.

33 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (čtvrtý senát) o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu položil žalobkyni písemné otázky. Žalobkyně na tyto otázky odpověděla ve stanovené lhůtě dopisem ze dne 30. ledna 2012.

34 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 29. února 2012.

35 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká;

— podpůrně snížil pokutu, která ji byla uložena;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

36 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

37 Rada navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl námitku protiprávnosti čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003;

— přiměřeně rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Právní otázky

38 Úvodem je třeba připomenout, že soudní přezkum vykonávaný soudem Evropské unie je v případě rozhodnutí Komise přijatých za účelem sankcionování porušení práva hospodářské soutěže založen na přezkumu legality stanoveném v článku 263 SFEU, který je doplněn, je-li v tomto smyslu podán návrh, pravomocí soudního přezkumu v plné jurisdikci, kterou uvedenému soudu přiznává článek 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh. s. I-13085, body 53, 63 a 64). V rámci této pravomoci může soud nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradit posouzení Komise svým posouzením, a uložené pokuty nebo penále tedy případně zrušit, snížit nebo zvýšit (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, KME Germany a další v. Komise, C-272/09 P, Sb. rozh. s. I-12789, bod 103 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 5. října 2011, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06, Sb. rozh. s. II-6681, bod 265).

39 V projednávané věci je nesporné, že v rámci projednávané žaloby předložila žalobkyně Tribunálu první dva body návrhového žádání směřující k tomu, aby bylo napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká, zrušeno a podpůrně byla snížena pokuta, která jí byla uložena.

40 Kromě toho je třeba uvést, že Komise v žalobní odpovědi tvrdí, že první bod návrhového žádání je v podstatě nepřípustný, neboť v žalobě není na jeho podporu uveden žádný žalobní důvod.

41 S ohledem na připomenutou judikaturu a výše uvedené úvahy se Tribunál bude nejprve zabývat přípustností prvního bodu návrhových žádání žaloby. V rámci přezkumu legality napadeného rozhodnutí se bude dále zabývat opodstatněností hlavního návrhového žádání směřujícího k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí a nakonec se bude zabývat opodstatněností podpůrného návrhového žádání směřujícího v podstatě k tomu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a změnil tedy částku pokuty, kterou Komise uložila žalobkyni, tak, že ji sníží.

I – *K přípustnosti*

42 Komise v podstatě tvrdí, že první bod návrhových žádání je nepřípustný, jelikož žalobní důvody uplatněné žalobkyní směřují pouze ke snížení pokuty. Komise má dále za to, že pokus žalobkyně zhojit nedostatek odůvodnění žaloby v replice musí být odmítnut jako opožděný.

43 Žalobkyně v podstatě namítá, že ze skutečností uvedených v žalobě je třeba dovodit, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno. Žalobkyně kromě toho v replice upřesňuje, že tato neplatnost vyplývá z toho, že se neúčastnila konstatovaného protiprávního jednání, jelikož, jak Komise dovodila v bodě 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nevěděla o zeměpisném rozsahu uvedeného protiprávního jednání, a sice o šesti členských státech.

44 Pokud jde zaprvé o posouzení přípustnosti prvního bodu návrhových žádání, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že pokud žalobce neuplatní žádný žalobní důvod na podporu bodu návrhových žádání, podmínka stanovená v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, podle které musí být uplatněné žalobní důvody předmětem stručného popisu, není splněna a uvedený bod návrhových žádání musí být odmítnut jako nepřípustný (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 14. května 1998, Metsä-Serla a další v. Komise, T-339/94 až T-342/94, Recueil, s. II-1727, bod 62, a ze dne 23. března 2004, Theodorakis v. Rada, T-310/02, Recueil FP, s. I-A-95 a II-427, body 21 a 22).

45 Rovněž podle ustálené judikatury dále platí, že i když je třeba připustit, že formulace žalobních důvodů není vázána na terminologii a výčet jednacího řádu a že tyto žalobní důvody mohou být vyjádřeny spíše prostřednictvím své podstaty než svou právní kvalifikací, musí být nicméně splněna podmínka, že dané žalobní důvody jsou v žalobě uvedeny dostatečně jasně (usnesení Tribunálu ze dne 28. dubna 1993, De

Hoe v. Komise, T-85/92, Recueil, s. II-523, bod 21, a ze dne 20. ledna 2012, Groupe Partouche v. Komise, T-315/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 20, rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2012, Arbos v. Komise, T-161/06, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 22).

46 Pro rozhodnutí o přípustnosti prvního bodu návrhových žádání je třeba v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 44 a 45 výše v projednávané věci ověřit, zda žalobkyně uvedla žalobní důvody a přinejmenším stručně skutkové a právní okolnosti, na kterých jsou tyto výtky založeny, které v podstatě podporují uvedený bod návrhových žádání.

47 V tomto ohledu je třeba uvést, že na podporu žaloby uplatňuje žalobkyně osm žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází v podstatě z nesprávných posouzení z hlediska čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, pokud jde o konstatování protiprávního jednání, které je jí vytýkáno, a výši pokuty, která jí byla uložena, druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, jež vyplývá z uplatnění hranice 10 % uvedené v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení, třetí žalobní důvod vychází z toho, že v rozporu se zásadou rovného zacházení nebyla zohledněna individuální účasti žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání, čtvrtý žalobní důvod vychází z toho, že v rozporu se zásadou rovného zacházení nebylo přihlédnuto k dřívějším rozhodnutím Komise, pátý žalobní důvod vychází z toho, že v rozporu se zásadou proporcionality nebyly zohledněny omezené hospodářské schopnosti žalobkyně, šestý žalobní důvod vychází z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti, jež vyplývá z použití pokynů z roku 2006, které stanoví přísnější metodu výpočtu výše pokut než Pokyny o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny z roku 1998“), na jednání, k nimž došlo před jejich přijetím, sedmý žalobní důvod vychází z toho, že čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 je v rozporu se zásadou určitosti, a osmý žalobní důvod vychází z protiprávnosti pokynů z roku 2006 v rozsahu, v němž přiznávají Komisi příliš širokou posuzovací pravomoc. Sedmý a osmý žalobní důvod představují námitky protiprávnosti.

48 Je sice třeba konstatovat, že žalobkyně uplatnila těchto osm žalobních důvodů, aniž dbala na to, aby upřesnila, který z prvních dvou bodů návrhových žádání podporují.

49 Je však třeba uvést, že s výjimkou třetího žalobního důvod, který je v podstatě uplatněn na podporu druhého bodu návrhových žádání v rozsahu, v němž směřuje k tomu, aby Tribunál změnil parametry výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni s ohledem na její vlastní situaci ve srovnání se situací ostatních účastníků, první, druhý, čtvrtý a pátý žalobní důvod směřují v podstatě k tomu, aby Tribunál dospěl k závěru, že Komise se tím, že nezohlednila různé okolnosti charakterizující účast žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání, dopustila několika nesprávných posouzení, v důsledku kterých je napadené rozhodnutí protiprávní, a mělo by být proto zrušeno nebo přinejmenším snížena pokuta, která byla žalobkyni uložena. Pokud jde o šestý žalobní důvod, je třeba mít za to, že žalobkyně tím, že uplatňuje porušení zásady zákazu zpětné účinnosti, které podle jejího názoru vyplývá z použití pokynů z roku 2006 na jednání vytýkaná žalobkyni, k nimž došlo před přijetím uvedených pokynů, v podstatě žádá Tribunál, aby konstatoval, že metoda výpočtu výše pokuty, kterou Komise použila v napadeném rozhodnutí, je protiprávní, a v důsledku toho zrušil napadené rozhodnutí nebo přinejmenším snížil pokutu, která jí byla uložena, protože pokud by Komise použila pokyny z roku 1998, uvedená pokuta by byla nižší. Pokud jde o sedmý a osmý žalobní důvod, je nutno konstatovat, že žalobkyně se tím, že uplatňuje protiprávnost čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 a pokynů z roku 2006, snaží prokázat, že napadené rozhodnutí je protiprávní v rozsahu, v němž pro výpočet výše pokuty, která jí byla uložena, vychází z uvedeného článku a uvedených pokynů, v důsledku čehož by měl Tribunál napadené rozhodnutí zrušit nebo přinejmenším snížit pokutu, která jí byla uložena.

50 Z výše uvedeného vyplývá, že s výjimkou třetího žalobního důvodu byly ostatní žalobní důvody uvedeny v žalobě rovněž na podporu prvního bodu návrhových žádání. Ačkoli Komise tvrdí opak, je tedy třeba první bod návrhových žádání prohlásit za přípustný.

51 Pokud jde zadruhé o přípustnost argumentů, které žalobkyně uvedla v replice, aby prokázala, že se neúčastnila jediného a pokračujícího protiprávního jednání, které se týkalo šesti členských států, je třeba připomenout, že z ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu vyplývá, že žaloba musí uvádět předmět sporu a obsahovat stručný popis žalobních důvodů a že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a který je s ním úzce spjat, musí být prohlášen za přípustný (viz rozsudek Tribunálu ze dne 26. června 2008, Alferink a další v. Komise, T-94/98, Sb. rozh. s. II-1125, bod 38 a citovaná judikatura).

52 Pokud jde o zeměpisný rozsah konstatovaného protiprávního jednání, Tribunál v projednávané věci uvádí, že žalobkyně v žalobě dvakrát, a to na podporu prvního a třetího žalobního důvodu, Komisi vytýká, že se při výpočtu výše pokuty, která jí byla uložena, dopustila nesprávného posouzení, které vyplývá z použití stejných faktorů jako v případě podniků, které věděly o konstatovaném protiprávním jednání v celém rozsahu, přestože v bodě 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že vědomí žalobkyně o zeměpisném rozsahu uvedeného protiprávního jednání bylo omezeno na území dvou členských států (Německo a Rakousko) ze šesti, kterých se toto protiprávní jednání týkalo. Žalobkyně kromě toho na dvou místech tvrdí, že její účast na protiprávním jednání byla tedy omezena na území těchto dvou členských států.

53 Pokud jde naproti tomu o ostatní základní znaky konstatovaného protiprávního jednání, je třeba uvést, že žalobkyně v žalobě nenapadla tyto znaky a ani skutečnost, že se uvedené protiprávní jednání týkalo tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše, ale pouze uvedla, že působila jen na trhu jedné z těchto tří podskupin.

54 Vzhledem k výše uvedenému je třeba mít za to, že argumenty, které žalobkyně uvedla v replice a které mají zpochybnit zeměpisný rozsah konstatovaného protiprávního jednání, jsou rozšířením výtky uvedené v žalobě, a je tedy třeba je prohlásit za přípustné. Pokud jde naproti tomu o ostatní argumenty uvedené v replice, které mají zpochybnit ostatní základní znaky konstatovaného protiprávního jednání, tyto argumenty nejsou rozšířením výtky uvedené v žalobě a s ohledem na jejich opožděnost musí být prohlášeny za nepřípustné.

II – *K věci samé*

55 Jak bylo uvedeno v bodě 49 výše, žalobkyně uplatňuje na podporu žaloby osm žalobních důvodů. První, druhý, čtvrtý, pátý a šestý žalobní důvod byly uplatněny na podporu návrhových žádání směřujících k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí i návrhových žádání směřujících k tomu, aby Tribunál snížil částku pokuty uloženou žalobkyni (první a druhý bod návrhových žádání). Třetí žalobní důvod je předložen pouze na podporu návrhových žádání směřujících k tomu, aby Tribunál snížil uvedenou částku (druhý bod návrhových žádání). Jak vyplývá z téhož bodu, v případě sedmého a osmého žalobního důvodu je třeba mít za to, že představují námitky protiprávnosti.

56 Nejprve je tudíž třeba přezkoumat dvě námitky protiprávnosti vznesené v rámci sedmého a osmého žalobního důvodu. Poté, jak bylo uvedeno v bodě 41 výše, budou zkoumána návrhová žádní směřující k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí a návrhová žádání směřující k tomu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a změnil tedy částku pokuty tak, že ji sníží.

A – *K námitkám protiprávnosti*

1. K námitce vycházející z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003

57 Žalobkyně v podstatě na základě námitky vycházející z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 (dále jen „první námitka“) tvrdí, že uvedený článek, na němž je založeno napadené rozhodnutí, je v rozporu se „zásadou určitosti“, jelikož tento článek uvádí jako parametry výpočtu výše pokuty pouze závažnost a dobu trvání protiprávního jednání, aniž tyto pojmy konkrétněji definuje, což znamená, že pokud jde o stanovení výše pokuty, Komise má téměř neomezený prostor pro uvážení.

58 Komise, podporovaná Radou, nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu první námitky.

59 I když se žalobkyně v projednávané věci dovolává porušení „zásady určitosti“, je třeba konstatovat, že tím, že uvádí, že pojmy závažnost a doba trvání protiprávního jednání nejsou dostatečně upřesněny, odkazuje v podstatě na zásady legality trestů a právní jistoty (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, Sb. rozh. s. I-2359, bod 80). První námitku je tedy třeba zkoumat s ohledem na tyto dvě zásady.

60 Z judikatury v tomto ohledu vyplývá, že zásada legality trestů, která je uvedena v článku 49 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389) a byla zakotvena mimo jiné v článku 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), je logickým důsledkem zásady právní jistoty, která vyžaduje, aby právní úprava Evropské unie jasně definovala protiprávní jednání a sankce (viz rozsudek ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, jenž je uveden v bodě 59 výše, bod 80 a citovaná judikatura, v tomto smyslu viz rovněž rozsudky Tribunálu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 66, a ze dne 19. května 2010, Wieland-Werke a další v. Komise, T-11/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 58).

61 Zásada právní jistoty kromě toho vyžaduje, aby taková právní úprava umožnila osobám přesně se seznámit s rozsahem povinností, které jim uvedená úprava ukládá, a aby tyto osoby měly možnost jednoznačně znát svá práva a povinnosti a postupovat podle toho (rozsudek Soudního dvora ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, jenž je uveden v bodě 59 výše, bod 81 a citovaná judikatura).

62 Ke splnění požadavků zásad legality trestů a právní jistoty není vyžadováno, aby znění ustanovení, podle nichž jsou tyto sankce ukládány, bylo natolik přesné, aby důsledky, které mohou z protiprávního jednání porušujícího uvedená ustanovení nastat, bylo možné předvídat s absolutní jistotou. Existence vágních pojmů v textu ustanovení totiž nemusí být nutně porušením těchto dvou zásad a skutečnost, že zákon přiznává posuzovací pravomoc, jako taková neodporuje požadavku předvídatelnosti, pokud jsou rozsah a pravidla výkonu takové pravomoci dostatečně jasně vymezeny (v tomto smyslu viz rozsudky Degussa v. Komise, jenž je uveden v bodě 60 výše, bod 71, a Wieland-Werke a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 60 výše, body 62 a 63).

63 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že jasnost zákona je posuzována nejen z hlediska znění příslušného ustanovení, ale také z hlediska upřesnění vyplývajících z ustálené a zveřejněné judikatury (rozsudek ze dne 22. května 2008, Evonik Degussa v. Komise, C-266/06 P, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 40). Soudní dvůr také zdůraznil, že kritéria stanovená judikaturou, pokud jde o metodu výpočtu výše pokut v unijním právu hospodářské soutěže, použila Komise zejména při vypracování pokynů a tato kritéria umožnila Komisi vyvinout rozhodovací praxi, která je známá a dostupná (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Evonik Degussa v. Komise, bod 61).

64 Pokud jde o platnost čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 z hlediska zásad legality trestů a právní jistoty, je nutno připomenout, že Tribunál již ve vztahu k argumentům, které jsou v podstatě podobné argumentům uvedeným žalobkyní na podporu první námitky, rozhodl, že odstavce 2 a 3 tohoto článku, které musí být vykládány společně, jelikož omezují posuzovací pravomoc Komise, splňují požadavky vyplývající z uvedených zásad (rozsudek Wieland-Werke a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 60 výše, bod 63 až 72).

65 S ohledem na výše uvedené je třeba první námitku zamítnout jako neopodstatněnou.

2. K námitce vycházející z protiprávnosti pokynů z roku 2006

66 Z žaloby a z dopisu ze dne 30. ledna 2012 vyplývá, že žalobkyně na základě námitky vycházející z protiprávnosti pokynů z roku 2006 (dále jen „druhá námitka“) tvrdí, že tyto pokyny, zejména pak jejich body 35 a 37, jsou protiprávní, jelikož jsou s ohledem na téměř neomezenou posuzovací pravomoc, kterou svěřují Komisi, v rozporu se zásadami legality trestů a právní jistoty.

67 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu druhé námitky.

68 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle judikatury přijetí pokynů Komisí svou podstatou přispívá k zajištění dodržování zásady legality trestů. V tomto ohledu je třeba uvést, že pokyny obecným a abstraktním způsobem stanoví metodu, kterou si Komise stanovila pro účely stanovování výše pokut, a v důsledku toho zajišťují právní jistotu podniků (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, body 211 a 213).

69 Zadruhé z bodu 2 pokynů z roku 2006 plyne, že tyto pokyny jsou součástí právního rámce stanoveného článkem 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003. V bodech 59 až 64 výše bylo přitom stanoveno, že tento článek splňuje požadavky vyplývající ze zásad legality trestů a právní jistoty.

70 Zatřetí je třeba zdůraznit, že Komise přijetím pokynů z roku 2006 nepřekročila meze prostoru pro uvážení, který jí přiznává čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 250).

71 Článek 23 odst. 3 nařízení č. 1/2203 totiž stanoví, že Komise při stanovování výše pokut přihlíží k závažnosti a k délce trvání protiprávního jednání. Pokyny z roku 2006 přitom ve svém bodě 19 stanoví, že základní výše pokuty bude souviset s určitým podílem tržeb a záviset na stupni závažnosti protiprávního jednání vynásobeným počtem let, během nichž k takovému jednání docházelo.

72 Pokud jde konkrétně o zohlednění závažnosti protiprávního jednání, podle bodů 21 až 23 pokynů z roku 2006 se podíl tržeb, k němuž se přihlíží (dále jen „koeficient ‚závažnosti protiprávního jednání‘“), nachází na stupnici do 30 % a bere se v úvahu určitý počet ukazatelů, například povaha protiprávního jednání, kumulovaný podíl všech stran na trhu, zeměpisný rozsah protiprávního jednání, implementování či neimplementování protiprávního jednání, přičemž mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže patří svou povahou dohody o stanovení cen, rozdělení trhů a omezení produkce. V bodě 25 pokynů z roku 2006 je upřesněno, že Komise za účelem odrazení zahrne do základní výše pokuty částku v hodnotě 15 % až 25 % hodnoty tržeb umožňující vypočítat dodatečnou částku (dále jen „koeficient ‚dodatečné částky‘“), přičemž přihlédne k výše uvedeným ukazatelům.

73 Pokud jde o zohlednění doby trvání protiprávního jednání, bod 24 pokynů z roku 2006 stanoví, že částka určená podle hodnoty tržeb se vynásobí počtem let, během nichž se daný podnik na takovém jednání podílel, a že období kratší než šest měsíců se počítají jako půl roku, a období delší než šest měsíců, ale kratší než jeden rok, se počítají jako jeden celý rok.

74 Podle bodů 27 až 31 pokynů z roku 2006 může být základní výše pokuty dále upravena, aby byly zohledněny přitěžující a polehčující okolnosti a byla zajištěna dostatečně odrazující povaha výše pokuty. Bod 34 uvedených pokynů stanoví, že za účelem zohlednění oznámení o spolupráci z roku 2002 může být pokuta rovněž snížena.

75 Bod 32 pokynů z roku 2006 dále upřesňuje, že podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 nesmí konečná výše pokuty v žádném případě u jakéhokoli podniku nebo sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání překročit 10 % celkového obratu uskutečněného v předchozím hospodářském roce.

76 Komise konečně v bodě 35 pokynů z roku 2006 stanoví, že pro účely stanovení výše pokuty může výjimečně přihlédnout k platební neschopnosti podniku. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, toto ustanovení neponechává Komisi neomezený prostor pro uvážení, jelikož podmínky pro přiznání snížení pokuty pro platební neschopnost jsou v tomto ustanovení velmi přesně popsány. V uvedeném bodě je tak upřesněno, že na jedné straně ke snížení pokuty nestačí pouhé zjištění, že se daný podnik nachází v nepříznivé nebo ztrátové finanční situaci, a že na druhé straně je snížení povoleno pouze na základě objektivních důkazů prokazujících, že uložení pokuty by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku.

77 Komise dále v bodě 37 pokynů z roku 2006 uvádí, že konkrétní okolnosti věci nebo nutnost dosáhnout v dané věci odrazujícího účinku mohou být důvodem k tomu, aby se Komise odchýlila od metodiky popsané v pokynech z roku 2006. Vzhledem k tomu, že ustanovení uvedeného bodu neumožňují Komisi, aby se odchýlila od zásad stanovených v čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, je třeba mít za to, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně nesvěřují Komisi téměř neomezenou posuzovací pravomoc, a že uvedený bod tudíž není v rozporu se zásadou legality trestů.

78 Z toho plyne, že přijetí pokynů z roku 2006 Komisí v rozsahu, v němž spadalo do právního rámce stanoveného článkem 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, přispělo k přesnějšímu vymezení posuzovací pravomoci Komise, která plyne z tohoto ustanovení (rozsudek Degussa v. Komise, jenž je uveden v bodě 60 výše, bod 82), a neporušilo zásadu legality trestů, ale přispělo k jejímu dodržování.

79 S ohledem na výše uvedené je třeba druhou námitku zamítnout jako neopodstatněnou.

B – *K hlavním návrhovým žádáním směřujícím k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí*

80 Jak bylo uvedeno v bodě 49 výše, první, druhý, čtvrtý, pátý a šestý žalobní důvod byly uplatněny především na podporu návrhových žádání směřujících k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí.

81 Vzhledem k tomu, že Komise v napadeném rozhodnutí použila pokyny z roku 2006 a že, jak bylo konstatováno v bodě 78 výše, je třeba zamítnout druhou námitku, je nutno nejprve zkoumat šestý žalobní důvod, jenž vychází z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti, které podle žalobkyně vyplývá z použití těchto pokynů na jednání vytýkaná žalobkyni, k nimž došlo před jejich přijetím. Tribunál se bude dále zabývat prvním, druhým, čtvrtým a pátým žalobním důvodem v rozsahu, v němž směřují k prokázání toho, že napadené rozhodnutí je v důsledku několika nesprávných posouzení Komise protiprávní.

1. K šestému žalobnímu důvod, jenž vychází z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti

82 Žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že se kartelová dohoda týká období od roku 1992 do roku 2004, Komise měla použít pokyny z roku 1998. Jelikož Komise vypočítala výši pokut na základě pokynů z roku 2006, porušila podle jejího názoru zásadu zákazu zpětné účinnosti. Žalobkyně dodává, že při použití pokynů z roku 1998 by pokuta byla nižší.

83 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu šestého žalobního důvodu.

84 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle ustálené judikatury zásada zákazu zpětné účinnosti trestněprávních ustanovení, která je uvedena v článku 49 Listiny základních práv a byla zakotvena mimo jiné v článku 7 EÚLP, jejíž dodržování zajišťuje unijní soud, umožňuje bránit zpětnému použití nového výkladu normy, která stanoví protiprávní jednání, pokud výsledek tohoto výkladu nebyl v době, kdy došlo protiprávnímu jednání, rozumně předvídatelný (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, body 87 až 89 a citovaná judikatura, a rozsudek Tribunálu ze dne 2. února 2012, Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals v. Komise, T-83/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 120).

85 Zadruhé rovněž podle ustálené judikatury platí, že nehledě na ustanovení čl. 23 odst. 5 nařízení č. 1/2003, z nichž vyplývá, že rozhodnutí o uložení pokut za porušení práva hospodářské soutěže nemají trestněprávní charakter, je Komise povinna dodržovat zásadu zákazu zpětné účinnosti ve všech správních řízeních, která mohou vést k sankcím podle pravidel hospodářské soutěže uvedených ve Smlouvě (v tomto smyslu viz rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 202; viz rozsudek Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals v. Komise, jenž je uveden v bodě 84 výše, bod 122). Tak je tomu zejména tehdy, když Komise rozhodne změnit represivní politiku, v projednávaném případě svoji obecnou soutěžní politiku v oblasti pokut. Taková změna, zvláště je-li prováděna přijímáním pravidel chování, jako jsou pokyny, může mít totiž dopady vzhledem k zásadě zákazu zpětné účinnosti (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 222).

86 Zatřetí za účelem přezkumu dodržování zásady zákazu zpětné účinnosti bylo rozhodnuto, že je třeba ověřit, zda dotčená změna byla rozumně předvídatelná v době, kdy k dotyčným protiprávním jednáním došlo (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 224). Dosah pojmu předvídatelnosti do značné míry závisí na obsahu textu, o nějž se jedná, oblasti, kterou pokrývá, jakož i na množství a postavení jeho adresátů. Předvídatelnosti zákona nebrání skutečnost, že je dotyčná osoba nucena využít odborného poradenství, aby mohla v okolnostech konkrétního případu přiměřeně posoudit, jaké důsledky mohou z určitého jednání vyplývat. To platí zvláště pro profesionály, kteří musejí při výkonu svého povolání prokazovat značnou obezřetnost. Lze od nich tedy očekávat, že pečlivě posoudí rizika, která toto povolání zahrnuje (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 219).

87 V tomto ohledu je třeba připomenout, že účinné uplatňování pravidel hospodářské soutěže, která vyplývají z ustanovení nařízení č. 1/2003, vyžaduje, aby Komise mohla při dodržení hranice stanovené v čl. 23. odst. 2 uvedeného nařízení kdykoli zvýšit úroveň pokut, je-li to nezbytné k provedení politiky hospodářské soutěže. Z toho plyne, že podniky, vůči nimž se vede správní řízení, jež může vyústit v uložení pokuty, nemohou nabýt legitimního očekávání, že Komise nepřekročí úroveň pokut používanou dříve, ani legitimního očekávání ohledně metody výpočtu jejich výše, ale naopak že uvedené podniky musejí vzít v úvahu možnost, že se Komise kdykoli rozhodne zvýšit úroveň výše pokut ve srovnání s úrovní používanou v minulosti buď tím, že přikročí ke zvýšení úrovně výše pokut při jejich uložení v individuálních rozhodnutích, nebo tím, že v projednávaných případech použije taková obecně závazná pravidla chování, jako jsou pokyny (rozsudky Groupe Danone v. Komise, jenž je uveden v bodě 84 výše, body 90 a 91, a Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, body 227 až 230).

88 V projednávané věci je třeba připomenout, že v bodech 69 a 78 výše již bylo konstatováno, že pokyny z roku 2006 jsou součástí právního rámce stanoveného článkem 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2203 a přispívají k přesnějšímu vymezení posuzovací pravomoci Komise, která plyne z tohoto ustanovení. Tribunál především v bodě 75 výše konstatoval, že v souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 omezuje

bod 32 pokynů z roku 2006 konečnou výši pokuty u jakéhokoli podniku nebo sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání na 10 % celkového obratu uskutečněného v předchozím hospodářském roce.

89 Dále je třeba uvést, že i při neexistenci výslovného ustanovení týkajícího se pravidelné revize pokynů z roku 1998 měla žalobkyně s ohledem na stávající judikaturu zohlednit možnost, že Komise poté, co došlo k protiprávnímu jednání, rozhodne o přijetí a použití nových pokynů o metodě stanovování pokut (rozsudek Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals v. Komise, jenž je uveden v bodě 84 výše, bod 116).

90 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že pokyny z roku 2006 a zvláště nová metoda výpočtu pokut obsažená v těchto pokynech, za předpokladu, že má přitěžující účinek ve srovnání s metodou stanovenou v pokynech z roku 1998, pokud jde o úroveň uložených pokut, byly rozumně předvídatelné pro takové podniky, jako je žalobkyně, v době, kdy ke konstatovanému protiprávnímu jednání došlo, a že Komise tím, že ve sporném rozhodnutí použila pokyny z roku 2006 na protiprávní jednání, k němuž došlo před jejich přijetím, neporušila zásadu zákazu zpětné účinnosti (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, body 231 a 232, a rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, C-397/03 P, Sb. rozh. s. I-4429, bod 25).

91 Šestý žalobní důvod je proto třeba zamítnout jako neopodstatněný.

2. K prvnímu žalobnímu důvodu, jenž vychází z nesprávných posouzení, jichž se Komise dopustila při konstatování protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni a při výpočtu pokuty, která jí byla uložena

92 Úvodem je třeba konstatovat, že z nadpisu prvního žalobního důvodu uvedeného v žalobě, a sice „žalovaná v rozporu s čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 nezohledňuje řadu polehčujících okolností ve prospěch žalobkyně“, by mohlo vyplývat, že žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo několika protiprávnostmi, které vyplývají ze skutečnosti, že Komise nezohlednila polehčující okolnosti, na jejichž základě měla snížit pokutu, kterou žalobkyni uložila.

93 Avšak třináct okolností, kterých se žalobkyně dovolává a které jsou uvedeny ve třinácti částech, na které se dělí první žalobní důvod, v podstatě odkazuje na několik nesprávných posouzení, kterých se Komise dopustila zaprvé ohledně konstatování protiprávního jednání, které vytýká žalobkyni (čtvrtá, šestá, sedmá, osmá a jedenáctá část), a zadruhé ohledně výpočtu výše pokuty, kterou uložila žalobkyni (první, druhá, třetí, pátá, devátá, desátá, dvanáctá a třináctá část).

a) K nesprávným posouzením, pokud jde o konstatování protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni

94 Zaprvé je třeba zkoumat šestou, sedmou a osmou část prvního žalobního důvodu v rozsahu, v němž v podstatě směřují k prokázání toho, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že žalobkyně se v Rakousku účastnila konstatovaného protiprávního jednání, takže případná účast žalobkyně na uvedeném protiprávním jednání by byla omezena na Německo.

95 Zadruhé bude Tribunál zkoumat čtvrtou a jedenáctou část prvního žalobního důvodu v rozsahu, v němž v podstatě směřují k prokázání nesprávného použití článku 101 SFEU, neboť některá jednání vytýkaná žalobkyni nejsou porušením práva hospodářské soutěže.

K šesté, sedmé a osmé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení účasti žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání v Rakousku

96 Nejprve je třeba zkoumat sedmou část prvního žalobního důvodu, poté jeho šestou část a nakonec jeho osmou část.

– K sedmé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení skutečnosti, že žalobkyně přizpůsobila ceny uplatňované v Rakousku cenám uplatňovaným v Německu

97 Žalobkyně uvádí, že na rozdíl od toho, co Komise tvrdí v bodě 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ceny, které uplatňovala v Rakousku, nepřizpůsobila cenám uplatňovaným v Německu na základě dohody se svými soutěžiteli, ale na základě autonomního rozhodnutí. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že důkazy, které Komise v tomto ohledu uvedla v poznámce pod čarou č. 404 napadeného rozhodnutí, jsou z období, kdy ještě nebyla členkou koordinačního subjektu ASI, nebo se týkají sprchových koutů, tedy podskupiny výrobků, které nevyráběla.

98 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu sedmé části prvního žalobního důvodu.

99 V tomto ohledu je nutno mít zaprvé za to, že žalobkyně nesprávně vykládá bod 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že jí Komise vytýkala, že ceny uplatňované v Rakousku přizpůsobila cenám uplatňovaným v Německu. Bod 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž jedním z bodů odůvodnění, v nichž Komise odmítla argumentaci žalobkyně uplatněnou ve správním řízení. Žalobkyně tvrdila, že navzdory nepřetržité účasti na schůzkách koordinačního subjektu ASI od roku 2001 nikdy nepoužila informace, které byly na těchto schůzkách vyměněny ohledně cen, a své ceny na rakouském trhu stanovila podle cen uplatňovaných její mateřskou společností na německém trhu a že každopádně výměna informací neměla žádný dopad na trh.

100 V odpověď na argumentaci, kterou žalobkyně uplatnila ve správním řízení, měla Komise v bodě 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě za to, že vzhledem k účasti žalobkyně na schůzkách koordinačního subjektu ASI od roku 2001 posledně uvedená nemohla, ať již přímo či nepřímo, nezohlednit informace o cenách, které zveřejnili její soutěžitelé. Komise v bodě 351 odůvodnění uvedeného rozhodnutí vysvětlila, že skutečnost, že koordinace cen nemusela mít dopad na trh nebo na ceny účtované konečnému spotřebiteli, nic nemění na zjištění, že tato koordinace má protisoutěžní cíl. V tomtéž bodě odůvodnění Komise upřesnila, že nikdy netvrdila, že žalobkyně diskutovala o použití cen uplatňovaných v Německu na rakouském trhu, ale naproti tomu měla za to, že členové koordinačního subjektu ASI diskutovali o svých cenových politikách, přičemž zohlednili vývoj cen na německém trhu. Z výše uvedeného vyplývá, že zjištění Komise ohledně přizpůsobení cen v Rakousku cenám uplatňovaným v Německu není adresováno konkrétně žalobkyni, ale týká se obecně mechanismu koordinace cen zavedeného všemi výrobci zařízení a pevných součástí koupelen v rámci koordinačního subjektu ASI, a to dokonce dříve, než se žalobkyně stala jeho členkou. Kromě toho je třeba připomenout, že koordinační subjekt ASI byl vnitrostátním profesním sdružením seskupujícím výrobce tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše. Skutečnost, že se žalobkyně dovolává toho, že důkazy, které Komise uvedla v poznámce pod čarou č. 404 napadeného rozhodnutí, se týkají výrobků, které nevyráběla, je tudíž irelevantní.

101 Zadruhé pokud jde o výtku, že Komise měla nesprávně za to, že žalobkyně přizpůsobila ceny v Rakousku cenám uplatňovaným v Německu na základě dohody s jejími soutěžiteli, je třeba konstatovat, že žalobkyně pouze tvrdí, aniž by toto tvrzení doložila, že toto rozhodnutí vyplývalo z autonomního rozhodnutí. Tuto výtku je tudíž třeba zamítnout.

102 Zatřetí je třeba konstatovat, stejně jako učinila Komise v bodě 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobkyně v odpovědi na oznámení námitek potvrdila, že se účastnila výměny informací o zvyšování cen, k níž došlo na schůzkách koordinačního subjektu ASI od roku 2001, přičemž upřesnila, že informace vyměněné na těchto schůzkách ohledně cen nikdy nepoužila. V odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání žalobkyně toto konstatování potvrdila. Toto přiznání účasti je ostatně podpořeno zjištěními Komise, která jsou řádně podložena konkrétními a souhlasnými důkazy, které žalobkyně nezpochybnila; tyto důkazy jsou uvedeny v bodech 325 až 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí a prokazují, že se od roku 2001 nepřetržitě účastnila schůzek koordinačního

subjektu ASI, na kterých výrobci zařízení a pevných součástí koupelen koordinovali své ceny na rakouském trhu. Z výše uvedeného vyplývá, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala účast žalobkyně na protisoutěžních ujednáních spočívajících v koordinaci zvyšování cen.

103 Tento závěr nemůže být zpochybněn okolností, že poznámka pod čarou č. 404 napadeného rozhodnutí obsahuje informace týkající se období předcházejícího okamžiku, kdy se žalobkyně stala členkou koordinačního subjektu ASI. Cílem této poznámky pod čarou je totiž podložit zjištění obsažené v bodě 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež se týká přizpůsobení rakouských cen cenám uplatňovaným v Německu. V bodě 100 výše přitom bylo uvedeno, že toto zjištění se týká obecně mechanismu koordinace cen zavedeného všemi výrobci zařízení a pevných součástí koupelen v rámci koordinačního subjektu ASI, a to dokonce dříve, než se žalobkyně stala jeho členkou.

104 Okolnost, že dotčená ujednání nebyla uskutečněna žalobkyní, jelikož své ceny přizpůsobila cenám své německé mateřské společnosti a nepoužila informace vyměněné na schůzkách koordinačního subjektu ASI, nemůže dále vyloučit použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP.

105 Z výše uvedeného vyplývá, že sedmou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– K šesté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení účasti žalobkyně na výměně informací v Rakousku

106 Žalobkyně tvrdí, že se v Rakousku neúčastnila výměny jiných citlivých obchodních informací než těch, které se týkají cen. Na podporu tohoto tvrzení vysvětluje, že žádný z dokumentů citovaných Komisí v poznámce pod čarou č. 387 napadeného rozhodnutí neprokazuje, že se v Rakousku účastnila nedovolené výměny informací.

107 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu šesté části prvního žalobního důvodu.

108 Především je třeba konstatovat, že za předpokladu, že by uvedené argumenty byly zcela nebo i zčásti opodstatněné, pochybení, kterým by tak bylo stiženo konstatování v napadeném rozhodnutí, pokud jde o účast žalobkyně na výměně citlivých obchodních informací v Rakousku, by nemohlo mít za následek zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká žalobkyně. Při zkoumání sedmé části prvního žalobního důvodu bylo totiž prokázáno, že Komise platně dospěla k závěru, že se žalobkyně účastnila koordinace zvyšování cen na rakouském trhu od 2. března 2001 do 9. listopadu 2004. Z bodu 341 odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že Komise měla za to, že výměny informací podpořily hlavní mechanismus koordinace cen. Komise tedy s odkazem na mechanismus koordinace zvyšování cen dospěla v bodě 395 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že výrobci zařízení a pevných součástí koupelen v Rakousku uskutečnili koluzní ujednání.

109 Z výše uvedeného vyplývá, že s ohledem na závěry učiněné v případě sedmé části není třeba o šesté části rozhodovat.

– K osmé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení rozsahu účasti žalobkyně na kartelové dohodě

110 V rámci osmé části prvního žalobního důvodu žalobkyně zejména tvrdí, že zjištění Komise uvedené v bodech 796 a 834 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice že nadnárodní skupiny centralizovaným stanovením cen a dobrým tokem informací v rámci uvedených skupin umožnily dobrou organizaci kartelu přesahujícího hranice a podskupiny výrobků, se jí netýká, neboť z důvodu,

že pobočka v Rakousku nebyla v případě stanovení cen nezávislá na sídle společnosti v Německu, neměla její účast na konstatovaném protiprávním jednání nadnárodní rozsah, a dále že působila pouze na trhu jedné ze tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše.

111 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu osmé části prvního žalobního důvod.

112 V tomto ohledu je třeba zjištění Komise uvedená v bodech 796 a 834 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nadnárodní skupiny centralizovaným stanovením cen dobře zorganizovaly kartel přesahující hranice a podskupiny výrobků, zasadit do jejich kontextu. Tato zjištění jsou totiž součástí úvah Komise v bodech 793 až 849 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle nichž Komise zamýšlela prokázat, že koluzní ujednání, která uskutečnili výrobci zařízení a pevných součástí koupelen v šesti členských státech a která se týkala tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše, mají charakteristické rysy jediného a pokračujícího protiprávního jednání. Tato zjištění se tedy neměla jako taková uplatnit konkrétně na žalobkyni.

113 Dále je třeba uvést, že Komise poté, co v bodě 850 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala existenci jediného a pokračujícího protiprávního jednání, vysvětlila, že pro účely přičtení odpovědnosti za takové protiprávní jednání podniku, který se osobně účastnil jen části protisoutěžních ujednání, stačí prokázat, že uvedený podnik zamýšlel přispět svým vlastním jednáním ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o faktickém plánovaném nebo uplatňovaném jednání jiných podniků při sledování téhož cíle nebo jej mohl důvodně předvídat a byl připraven podstoupit z toho plynoucí riziko. Komise měla přitom v bodech 872 a 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že žalobkyně se účastnila jediného a pokračujícího protiprávního jednání, jelikož s ohledem na svoji účast na schůzkách koordinačního subjektu ASI v Rakousku a koordinačního subjektu IndustrieForum Sanitär v Německu měla znát jednotlivé řady výrobků, které jsou předmětem konstatovaného protiprávního jednání. Pokud jde o zeměpisný rozsah uvedeného protiprávního jednání, měla Komise naopak za to, že žalobkyně mohla vědět pouze o koluzních jednáních, která existovala v Rakousku a v Německu.

114 Žalobkyně přitom v projednávané žalobě nezpochybnila existenci konstatovaného protiprávního jednání, tedy jediného a pokračujícího protiprávního jednání, jak bylo uvedeno v bodech 793 až 849 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak bylo navíc stanoveno v bodech 53 a 54 výše, žalobkyně opožděně zpochybnila skutečnost, že věděla o jednom ze základních znaků uvedeného protiprávního jednání, a sice o tom, že toto protiprávní jednání se týkalo tří podskupin výrobků.

115 Okolnost uplatněná žalobkyní, že zjištění Komise, která jsou uvedena především v bodech 793 a 834 odůvodnění napadeného rozhodnutí a týkají se centralizovaného stanovení cen a podskupin výrobků dotčených kartelovou dohodou, se na ni nevztahují, tak nemůže zpochybnit úvahy Komise ohledně existence jediného a pokračujícího protiprávního jednání a účasti žalobkyně na takovém protiprávním jednání, a tudíž vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

116 Z výše uvedeného vyplývá, že osmou část prvního žalobního důvodu je třeba odmítnout jako irelevantní.

117 Vzhledem k závěrům učiněným v bodech 105, 109 a 116 výše je třeba mít za to, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně mohla Komise bez toho, aby se dopustila nesprávného posouzení, dospět k závěru, že účast žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání nebyla omezena na Německo, ale týkala se rovněž Rakouska.

Ke čtvrté a jedenácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného použití článku 101 SFEU

118 Je třeba uvést, že čtvrtá část prvního žalobního důvodu je v podstatě založena na tvrzeních, že koordinace zvyšování cen reagovala na poptávku zákazníků, a sice velkoobchodníků, a že uspokojení takové poptávky není porušením článku 101 SFEU. Pokud jde o jedenáctou část prvního žalobního důvodu, žalobkyně tvrdí, že transparentnost trhu není nepříznivá pro hospodářskou soutěž.

119 Před přezkumem čtvrté a jedenácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z porušení článku 101 SFEU, je třeba připomenout judikaturu týkající se existence porušení čl. 101 odst. 1 SFEU.

120 V tomto ohledu jsou podle čl. 101 odst. 1 SFEU s vnitřním trhem neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu.

121 K tomu, aby existovala dohoda ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, postačuje, aby dotčené podniky vyjádřily svou společnou vůli chovat se na trhu určitým způsobem (rozsudky Tribunálu ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise, T-7/89, Recueil, s. II-1711, bod 256, a ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Recueil, s. II-1487, bod 199).

122 Lze se domnívat, že dohoda ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU je uzavřena, jakmile existuje shoda vůle k omezení hospodářské soutěže jako takovému, i když konkrétní prvky zamýšleného omezení jsou ještě předmětem jednání (v tomto smyslu viz rozsudek HFB a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 121 výše, body 151 až 157 a 206).

123 Pojem „jednání ve vzájemné shodě“ se vztahuje k formě koordinace mezi podniky, která vědomě nahrazuje rizika hospodářské soutěže praktickou spoluprací mezi podniky, aniž dospěje až k uzavření dohody ve vlastním slova smyslu (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 115, a Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 158).

124 Článek 101 odst. 1 SFEU brání v tomto ohledu jakýmkoliv přímým nebo nepřímým kontaktům mezi hospodářskými subjekty, které jsou takové povahy, že buď ovlivňují tržní jednání skutečných nebo potenciálních soutěžitelů, nebo odhalují takovému soutěžiteli tržní jednání, ke kterému je dotčený hospodářský subjekt rozhodnut nebo které zamýšlí na trhu přijmout, jestliže je účelem nebo důsledkem těchto kontaktů omezení hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, jenž je uveden v bodě 123 výše, body 116 a 117).

125 Výměna informací je v rozporu s unijními pravidly hospodářské soutěže, pokud zmírňuje nebo odstraňuje stupeň nejistoty o fungování relevantního trhu, a tím vede k omezení hospodářské soutěže mezi podniky (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, Recueil, s. I-10821, bod 81 a citovaná judikatura).

126 Vyzrazení citlivých informací totiž odstraňuje nejistotu týkající se budoucího chování soutěžitele a přímo či nepřímo ovlivňuje strategii adresáta informací (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 23. listopadu 2006, Asnef-Equifax a Administración del Estado, C-238/05, Sb. rozh. s. I-11125, bod 51 a citovaná judikatura). Každý hospodářský subjekt musí tedy autonomním způsobem určovat politiku, kterou hodlá uplatňovat na vnitřním trhu, a podmínky, které hodlá nabídnout svým zákazníkům (viz rozsudek Thyssen Stahl v. Komise, jenž je uveden v bodě 125 výše, bod 82 a citovaná judikatura).

127 I když je pravda, že tento požadavek autonomie nevylučuje právo hospodářských subjektů rozumně se přizpůsobit existujícímu nebo očekávanému chování jejich soutěžitelů, striktně však brání všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito subjekty, jejichž účelem nebo důsledkem je zavedení podmínek hospodářské soutěže, které vzhledem k povaze výrobků nebo poskytovaných plnění, velikosti a počtu podniků, jakož i objemu uvedeného trhu neodpovídají obvyklým podmínkám relevantního trhu (viz rozsudek Thyssen Stahl v. Komise, jenž je uveden v bodě 125 výše, bod 83 a citovaná judikatura).

– Ke čtvrté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z toho, že koordinace cen reagovala na poptávku zákazníků

128 V rámci čtvrté části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uvádí, že na rozdíl od konstatování Komise v napadeném rozhodnutí nebyl článek 101 SFEU porušen, neboť koordinace budoucího zvýšení cen měla uspokojit poptávku zákazníků, a sice velkoobchodníků, kteří vyvíjeli značný tlak na výrobce zařízení a pevných součástí koupelen. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že Komise pro účely výpočtu výše pokuty, která jí byla uložena, nezohlednila jakožto polehčující okolnost tlak, který velkoobchodníci vyvíjeli na výrobce zařízení a pevných součástí koupelen, přestože je tento tlak jednou z příčin konstatovaného protiprávního jednání.

129 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu čtvrté části prvního žalobního důvodu.

130 Pokud jde na prvním místě o tvrzení žalobkyně, že vzhledem k tomu, že koordinace mezi výrobci měla uspokojit poptávku zákazníků, a sice velkoobchodníků, není porušením článku 101 SFEU, je třeba v tomto ohledu zaprvé uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí zkoumala roli velkoobchodníků v projednávané věci. V bodě 740 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž uvedla, že velkoobchodníci při zavádění mýtného v Rakousku žádali výrobce zařízení a pevných součástí koupelen v rámci koordinačního subjektu ASI, aby zvýšili ceny o 0,6 %, a nikoliv o 0,2 %, jak posledně uvedení rozhodli. Komise rovněž v bodech 657 a 658 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že někteří rakouští výrobci vysvětlují koordinaci zvýšení cen při zavedení eura tlakem vyvíjeným velkoobchodníky. Komise konečně v bodech 931 až 934 odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně uvedla, že výrobci zařízení a pevných součástí koupelen se k odůvodnění koluzních ujednání a jakožto polehčující okolnosti dovolávali kupní síly a tlaku velkoobchodníků. Komise nicméně odmítla tyto argumenty přijmout.

131 Zadruhé s ohledem na judikaturu citovanou v bodech 120 až 127 výše je třeba připomenout, že v bodě 102 výše bylo prokázáno, že žalobkyně se účastnila protisoutěžních ujednání spočívajících v koordinaci budoucího zvyšování cen na rakouském trhu. Kromě toho je třeba konstatovat, že v rámci projednávané žaloby a jak žalobkyně potvrdila v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání, žalobkyně nezpochybňuje svoji účast na koluzních ujednáních uskutečněných výrobci zařízení a pevných součástí koupelen na německém trhu, kterou Komise konstatovala v bodech 246 až 252 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

132 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně a jak Komise správně uvedla v bodě 657 odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečnost, že velkoobchodníci žádali výrobce, aby jednali konkrétním způsobem, nemůže přitom tyto výrobce zbavit odpovědnosti, kterou mají z důvodu účasti na protisoutěžních praktikách. Jak kromě toho Komise správně zdůrazňuje v bodě 934 odůvodnění napadeného rozhodnutí, i když podmínky na trzích, které předchází trhu, jehož se týká kartelová dohoda, nebo na něj navazují, mohou ovlivnit chování účastníků tohoto trhu, v žádném případě to neodůvodňuje, aby tito účastníci spolupracovali se svými soutěžiteli namísto toho, aby na tržní podmínky reagovali nezávisle (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu HFB a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 121 výše, bod 178, a ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 423).

133 Údajná kupní síla velkoobchodníků – za předpokladu, že by byla prokázána, – nemůže proto v projednávané věci v žádném případě odůvodnit koluzní ujednání uskutečněná výrobci zařízení a pevných součástí koupelen.

134 Na druhém místě, pokud žalobkyně Komisi vytýká, že ve fázi výpočtu výše pokuty nezohlednila jakožto polehčující okolnost tlak vyvíjený velkoobchodníky, stačí připomenout, že podle judikatury tlak, ať je jeho stupeň jakýkoliv, nemůže být polehčující okolností. Existence takového tlaku nemění nic na skutečnosti a závažnosti protiprávního jednání, kterého se podnik dopustil. Žalobkyně mohla tlak, jemuž byla vystavena, oznámit příslušným orgánům a podat ke Komisi stížnost, místo aby se kartelové dohody účastnila (v tomto smyslu viz rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 370, a rozsudek Tribunálu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 339).

135 Je tudíž třeba mít za to, že Komise v projednávané věci správně rozhodla, že tlak velkoobchodníků jakožto polehčující okolnost nezohlední.

136 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– K jedenácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z výhod transparentnosti na trhu pro hospodářskou soutěž

137 Žalobkyně v podstatě uvádí, že tvrzení Komise uvedené v bodě 991 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že harmonizace dat, ke kterým jsou ceny stanoveny, potvrzuje způsob fungování cenových cyklů, neboť v důsledku této harmonizace je trh transparentní, opomíjí skutečnost, že transparentnost trhu není jako taková nepříznivá pro hospodářskou soutěž a že tato harmonizace a tato transparentnost se týkaly rozvrhu, a nikoliv cen.

138 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu jedenácté části prvního žalobního důvodu.

139 S ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 120 až 127 výše je třeba v tomto ohledu uvést, že Komise v bodě 991 odůvodnění napadeného rozhodnutí odpověděla na argumenty, které žalobkyně předložila v rámci správního řízení a jež se týkají údajných výhod vyplývajících z harmonizace rozvrhu zvyšování cen. Komise měla v tomto směru za to, že uvedené argumenty potvrzují transparentnost na trhu a fungování cenových cyklů, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí.

140 Stejně jako v rámci čtvrté části prvního žalobního důvodu je třeba připomenout, že v bodě 102 výše bylo prokázáno, že se žalobkyně účastnila protisoutěžních ujednání spočívajících v koordinaci zvyšování cen na rakouském trhu. Dále je třeba uvést, že v rámci projednávané žaloby žalobkyně nezpochybnila svoji účast na koluzních ujednáních uskutečněných výrobci zařízení a pevných součástí koupelen na německém trhu, jak ji Komise konstatovala v bodech 246 až 252 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je třeba také zdůraznit, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně v rámci této části prvního žalobního důvodu, a jak vyplývá z bodů 152 až 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jsou v podstatě uvedeny v bodě 2 výše, koordinace budoucího zvyšování cen, k níž podle Komise docházelo na německém a rakouském trhu, se týkala jak rozvrhu uvedeného zvyšování, tak jeho rozsahu.

141 Z judikatury přitom vyplývá, že i když každý výrobce může svobodně měnit své ceny a zohledňovat za tímto účelem současné nebo předpokládané chování svých soutěžitelů, je naopak v rozporu s pravidly hospodářské soutěže uvedenými ve Smlouvě o FEU, aby výrobce se svými soutěžiteli jakýmkoli způsobem spolupracoval za účelem určení koordinovaného postupu týkajícího se zvyšování cen a za účelem zajištění úspěchu tohoto zvyšování předchozím vyloučením jakékoli nejistoty, pokud jde o vzájemné chování týkající se základních prvků tohoto postupu, jako jsou výše, předmět, čas a místo zvýšení (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1972, ICI v. Komise, 48/69, Recueil, s. 619, bod 118).

142 Komise měla tedy správně za to, že koluzní ujednání uskutečněná na rakouském a německém trhu představují porušení práva hospodářské soutěže. Z toho plyne, že argument žalobkyně týkající se transparentnosti na trhu nemůže obstát.

143 S ohledem na veškeré výše uvedené úvahy je třeba jedenáctou část prvního žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

b) K nesprávným posouzením ohledně výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni

144 V první, druhé, třetí, páté, deváté, desáté, dvanácté a třínácté části prvního žalobního důvodu žalobkyně Komisi v podstatě vytýká, že se dopustila několika nesprávných posouzení, když v rozporu s čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 nezohlednila řadu okolností, které považuje za polehčující a na základě kterých měla být výše pokuty, kterou jí uložila, snížena.

145 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

146 Nejprve je třeba připomenout, že jak bylo konstatováno v bodech 69 a 78 výše, přijetí pokynů z roku 2006 zapadalo do právního rámce stanoveného v čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, a přispělo tudíž k přesnějšímu vymezení posuzovací pravomoci Komise, která plyne z tohoto ustanovení, a neporušilo zásadu legality trestů, ale přispělo k jejímu dodržování.

147 Dále je třeba připomenout, že jak vyplývá z pokynů z roku 2006, metoda používaná Komisí ke stanovení pokut zahrnuje dvě fáze. Komise nejprve určí základní výši pro každý podnik nebo sdružení podniků. Tato základní výše umožňuje zohlednit závažnost dotčeného protiprávního jednání, a to s přihlédnutím – v souladu s bodem 22 uvedených pokynů – k vlastním prvkům tohoto protiprávního jednání, jako jsou jeho povaha, kumulovaný podíl všech stran na trhu, zeměpisný rozsah protiprávního jednání a implementování či neimplementování protiprávního jednání. Komise poté může tuto základní částku upravit směrem nahoru nebo dolů, a to s ohledem na přitěžující nebo polehčující okolnosti charakterizující účast každého z dotyčných podniků, kteří se účastnili protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2011, Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, T-348/08, Sb. rozh. s. II-7583, body 260 a 264 a citovaná judikatura).

148 Pokud jde konkrétně o první fázi metody pro stanovení pokut podle bodů 13 až 25 pokynů z roku 2006, je třeba uvést, že základní výše pokuty souvisí s koeficientem „závažnosti protiprávního jednání“, který odráží stupeň závažnosti protiprávního jednání jako takového a který – jak bylo uvedeno v bodě 72 výše – se může obvykle nacházet na stupnici do 30 % hodnoty tržeb, kterou je třeba vzít v úvahu, a to při zohlednění ukazatelů uvedených v bodě 22 pokynů z roku 2006 (v tomto smyslu viz rozsudek Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, jenž je uveden v bodě 147 výše, bod 261). Je však nutno konstatovat, že již v této první fázi jsou zohledňovány rovněž objektivní skutečnosti související se specifickou a individuální situací každého podniku, který se účastnil tohoto protiprávního jednání. Koeficient „závažnosti protiprávního jednání“ se totiž uplatní společně s dvěma individuálními objektivními parametry, a sice s hodnotou tržeb každého z těchto podniků za zboží a služby v příslušné zeměpisné oblasti uvnitř EHP v rozsahu, v němž se přímo či nepřímo týkají protiprávního jednání, a dále s dobou trvání jejich účasti na dotčeném globálním protiprávním jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, jenž je uveden v bodě 147 výše, bod 269).

149 Základní výše pokuty může být kromě toho podle ustanovení bodu 25 pokynů z roku 2006 doplněna použitím dodatečné částky, jejímž cílem je odradit podniky mimo jiné od účasti na horizontálních dohodách o stanovení cen. Jak bylo uvedeno v bodě 72 výše, koeficient „dodatečné částky“, který se uplatní nezávisle na době trvání účasti podniku na protiprávním jednání, je s ohledem na ukazatele

uvedené v bodě 22 pokynů z roku 2006 stanoven na stupnici od 15 do 25 % hodnoty tržeb, kterou je třeba zohlednit (rozsudek Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, jenž je uveden v bodě 147 výše, bod 261).

150 Nejprve je třeba zkoumat především první, třetí, pátou, devátou a desátou část prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávných posouzení, kterých se Komise dopustila ohledně závažnosti konstatovaného protiprávního jednání. Poté se Tribunál bude zabývat druhou, dvanáctou a třináctou částí prvního žalobního důvodu, které vychází z nesprávného posouzení Komise, pokud jde o nezohlednění polehčujících okolností.

K první, třetí, páté, deváté a desáté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávných posouzení závažnosti konstatovaného protiprávního jednání

– K první části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že žalobkyně vyráběla pouze výrobky náležející do jedné ze tří podskupin výrobků, jichž se týkalo konstatované protiprávní jednání

151 Žalobkyně uvádí, že vyrábí pouze špičkové kohouty a ostatní armatury do koupelen a že Komise nezohlednila skutečnost, že její činnost je omezena na část jediné ze tří podskupin výrobků, jichž se týkalo konstatované protiprávní jednání.

152 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu první části prvního žalobního důvodu.

153 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak bylo připomenuto v bodě 112 výše, Komise v bodech 793 až 849 odůvodnění napadeného rozhodnutí prokázala, že koluzní ujednání uskutečněná výrobci zařízení a pevných součástí koupelen v šesti členských státech a týkající se tří podskupin výrobků mají charakteristické rysy jediného a pokračujícího protiprávního jednání, a v bodě 872 odůvodnění uvedeného rozhodnutí prokázala, že žalobkyně měla vědět o tom, že se toto protiprávní jednání týkalo tří podskupin výrobků. V bodě 54 výše bylo kromě toho uvedeno, že v rámci projednávané žaloby zpochybnila žalobkyně tato zjištění opožděně.

154 Za těchto podmínek je třeba uvést, že omezená účast žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání, a sice pokud jde o jedinou ze tří podskupin výrobků, či dokonce část podskupiny kohouty a ostatní armatury, byla Komisí zohledněna při stanovování základní výše pokuty. Uvedená základní výše je totiž v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 148 výše a jak bylo uvedeno v bodě 18 výše počítána v případě každého podniku na základě hodnoty tržeb v členském státě a pro dotyčnou podskupinu výrobků.

155 Z výše uvedeného vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– Ke třetí části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že žalobkyně věděla o konstatovaném protiprávním jednání a účastnila se jej pouze ve dvou z šesti členských států, kterých se týkalo

156 Žalobkyně v podstatě Komisi vytýká, že ve fázi výpočtu základní výše pokuty nezohlednila skutečnost, že – jak konstatovala v bodě 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí – se žalobkyně účastnila konstatovaného protiprávního jednání pouze ve dvou členských státech z šesti, kterých se toto protiprávní jednání týká. Vzhledem k této okolnosti má žalobkyně za to, že pokud by pokyny z roku 2006 byly použitelné v projednávané věci, Komise by měla při stanovování základní výše pokuty na základě uvedených pokynů použít koeficient „závažnosti protiprávního jednání“ a koeficient „dodatečné částky“ nižší než 15 %.

157 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu třetí části prvního žalobního důvodu.

158 V tomto ohledu je třeba na prvním místě uvést, že Komise zaprvé v bodech 872 a 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že se žalobkyně účastnila konstatovaného protiprávního jednání, tzn. jediného a pokračujícího protiprávního jednání, zadruhé, jak bylo konstatováno v bodech 53 a 54 výše, žalobkyně zpochybnila věcnou působnost uvedeného protiprávního jednání u unijního soudu opožděně a zatřetí Komise považovala žalobkyni za odpovědnou za toto protiprávní jednání.

159 Na druhém místě je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemusí být porušení čl. 101 odst. 1 SFEU výsledkem jen jediného skutku, ale i řady skutků nebo rovněž pokračujícího jednání, i když jeden nebo několik prvků této řady skutků nebo tohoto pokračujícího jednání by mohly samy o sobě a nahlíženy jednotlivě zakládat porušení uvedeného ustanovení. Pokud se tak jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudek Soudního dvora Komise v. Anic Partecipazioni, jenž je uveden v bodě 123 výše, bod 81, a rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P et C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 258).

160 Podnik, který se na takovém jediném a pokračujícím protiprávním jednání podílel chováním, které je mu vlastní, které spadá pod pojem dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě s cílem narušujícím hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a jehož účelem bylo přispět k uskutečňování protiprávního jednání jako celku, může tak být rovněž odpovědný za chování ostatních podniků v rámci téhož protiprávního jednání po celou dobu své účasti na uvedeném protiprávním jednání. Tak je tomu, je-li prokázáno, že uvedený podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání jiných podniků sledujících tytéž cíle nebo ho mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko (rozsudky Komise v. Anic Partecipazioni, jenž je uveden v bodě 123 výše, body 87 a 203, a Aalborg Portland a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 159 výše, bod 83).

161 Podnik se tak mohl přímo účastnit všech protisoutěžních chování tvořících jediné a pokračující protiprávní jednání a v tomto případě má Komise právo mu přičíst odpovědnost za veškeré takové chování, a tedy uvedené protiprávní jednání v plném rozsahu. Podnik se může rovněž přímo účastnit jen části protisoutěžních chování tvořících jediné a pokračující protiprávní jednání, ale vědět o celém dalším plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání jiných účastníků kartelové dohody sledujících tytéž cíle nebo ho může rozumně předvídat a být připraven přijmout z toho plynoucí riziko. V takovém případě má Komise rovněž právo přičíst tomuto podniku odpovědnost za veškeré protisoutěžní chování tvořící takové protiprávní jednání, a v důsledku toho za protiprávní jednání v plném rozsahu.

162 Na třetím místě, jak bylo zaprvé konstatováno v bodě 79 výše, musí být v projednávané věci druhá námitka žalobkyně, která se týká pokynů z roku 2006, zamítnuta jako neopodstatněná. Je tudíž třeba posoudit argumenty žalobkyně týkající se skutečnosti, že Komise ve fázi stanovování základní výše pokuty nezohlednila na základě uvedených pokynů zeměpisný rozsah její účasti na konstatovaném protiprávním jednání omezený na dva členské státy.

163 Jak bylo zadruhé uvedeno v bodech 19 a 21 výše, Komise určila základní výši pokuty především tím, že koeficient „závažnosti protiprávního jednání“ a koeficient „dodatečné částky“ stanovila na 15 %, a to s ohledem na čtyři kritéria pro posouzení tohoto konstatovaného protiprávního jednání, a sice povahu, kumulované podíly na trhu, zeměpisný rozsah a implementování protiprávního jednání. Pokud jde

o zeměpisný rozsah konstatovaného protiprávního jednání, Komise vzala v úvahu skutečnost, že se dotčené jediné a pokračující protiprávní jednání týkalo přinejmenším šesti členských států (bod 1213 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

164 Jak bylo nicméně uvedeno v bodě 16 výše, Komise dospěla v bodě 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že pokud jde o zeměpisný rozsah konstatovaného protiprávního jednání, nelze mít za to, že žalobkyně věděla o konstatovaném protiprávním jednání jako celku, ale že věděla pouze o koluzních jednáních, která existovala v Rakousku a Německu.

165 S ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 158 až 161 výše ze závěru, který Komise učinila v bodě 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyplývá, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nevěděla o celkovém zeměpisném rozsahu dotčeného jediného a pokračujícího protiprávního jednání, nemohla jí Komise vytýkat účast na takto konstatovaném protiprávním jednání, a tudíž ji nemohla považovat za odpovědnou za toto protiprávní jednání jako celek. Za těchto podmínek měla Komise ve fázi výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni stanovit koeficienty „závažnosti protiprávního jednání“ a „dodatečné částky“ s ohledem na tento závěr.

166 Je přitom nesporné, že tyto dva koeficienty byly v napadeném rozhodnutí stanoveny na 15 % pouze s ohledem na základní znaky konstatovaného protiprávního jednání, tedy mimo jiné s ohledem na jeho zeměpisný rozsah, který zahrnoval území šesti členských států.

167 Komise se tedy dopustila dvou nesprávných posouzení, když ve fázi výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni nezohlednila, že žalobkyni známý zeměpisný rozsah protiprávního jednání, kterého se účastnila, byl omezen na dva členské státy.

168 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí část prvního žalobního důvodu je třeba přijmout jako opodstatněnou.

– K páté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění nižší intenzity dohod, pokud jde o kohouty a ostatní armatury

169 Žalobkyně poznamenává, že Komise měla v napadeném rozhodnutí za to, že dohody mezi výrobci sprchových koutů byly obzvláště intenzivní. Pokud jde a *contrario* o dvě ostatní podskupiny výrobků, byly dohody méně intenzivní, což Komise nezohlednila.

170 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu páté části prvního žalobního důvodu.

171 Jak bylo v tomto ohledu připomenuto v bodě 16 výše, Komise dospěla v napadeném rozhodnutí k závěru, že se žalobkyně účastnila konstatovaného protiprávního jednání, to znamená jediného a pokračujícího protiprávního jednání týkajícího se především tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše, a jak bylo rozhodnuto v bodech 53 a 54 výše, žalobkyně zpochybnila tento základní charakteristický rys uvedeného protiprávního jednání, tedy jeho věcný rozsah, opožděně. S ohledem na bod 22 pokynů z roku 2006 a v souladu s judikaturou citovanou v bodě 147 výše tedy Komise mohla platně stanovit základní výši pokuty mimo jiné na základě závažnosti protiprávního jednání jako celku. Nelze tedy mít za to, že Komise byla povinna zohlednit specifickou intenzitu koluzních ujednání – byla-li by prokázána – v případě jedné z dotčených podskupin výrobků.

172 Pokud jde dále o argument žalobkyně, že koluzní ujednání v případě kohoutů a armatur byla méně intenzivní než koluzní ujednání v případě sprchových koutů, je nutno konstatovat, že co se týče těchto dvou podskupin výrobků, Komise shromáždila důkazy o tom, že se výrobci zařízení a pevných součástí koupelen účastnili omezení hospodářské soutěže, která patří mezi nejzávažnější, a sice koordinace ročního zvyšování budoucích cen a koordinace zvyšování budoucích cen při zvláštních událostech. Jak navíc vyplývá z příloh 2 a 3 napadeného rozhodnutí, rytmus koluzních schůzek nebyl v Německu méně

pravidelný a sporadičtější v případě kohoutů a armatur, než v případě sprchových koutů. Koluzní schůzky týkající se tří podskupin výrobků se v Rakousku konaly v rámci jediného a téhož sdružení, a to koordinačního subjektu ASI, což znamená, že nelze nijak rozlišovat mezi podskupinami výrobků, pokud jde o periodicitu schůzek.

173 Z výše uvedeného vyplývá, že pátou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– K deváté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že kartelová dohoda nemohla poškodit navazující trhy

174 Žalobkyně má za to, že Komise nezohlednila skutečnost, že kartelová dohoda se týkala pouze cen brutto, a nikoliv určujících parametrů hospodářské soutěže, a sice rabatů a úspor, což znamená, že kartelová dohoda mohla mít pouze malý dopad na navazující trhy. Žalobkyně dodává, že výměna informací týkajících se základních rabatů, k níž došlo na schůzce specializovaného sdružení AGSI dne 6. března 1998, byla v každém případě v rozporu s jejími zájmy a jednalo se pouze o ojedinělý případ. Co se týče diskuse o slevách a maržích, která proběhla na schůzce koordinačního subjektu ASI dne 7. listopadu 2002 a na kterou se Komise odvolává v poznámce pod čarou č. 403 napadeného rozhodnutí, tato diskuse představuje nanejvýše pokus koordinovat ve výjimečném případě jediný a bezvýznamný rabat, na který se nevztahuje článek 101 SFEU.

175 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu deváté části prvního žalobního důvodu.

176 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že ze znění čl. 101 odst. 1 písm. a) SFEU vyplývá, že jednání ve vzájemné shodě má protisoutěžní cíl, pokud spočívá mimo jiné v tom, že „přímo nebo nepřímo určuje nákupní nebo prodejní ceny anebo jiné obchodní podmínky“. S ohledem na skutečnost, že článek 101 SFEU směřuje, podobně jako ostatní pravidla hospodářské soutěže uvedená ve Smlouvě, nikoliv pouze k tomu, aby chránil bezprostřední hospodářské zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů, nýbrž i k tomu, aby chránil strukturu trhu, a tím hospodářskou soutěž jako takovou, bylo tedy rozhodnuto, že uvedené znění neumožňuje mít za to, že jsou zakázána pouze jednání ve vzájemné shodě, která mají přímý vliv na cenu zaplacenou spotřebitelem (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, Sb. rozh. s. I-4529, body 36 až 38). Podle ustálené judikatury je navíc pro posouzení, zda je jednání ve vzájemné shodě zakázáno článkem 101 odst. 1 SFEU, zohlednění jeho konkrétních účinků nadbytečné, jeví-li se, že jeho účelem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu (viz výše uvedený rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 29 a citovaná judikatura).

177 Zadruhé ze systému sankcí za porušení pravidel hospodářské soutěže, tak jak byl zaveden nařízeními č. 17 a č. 1/2003 a vyložen ustálenou judikaturou, vyplývá, že takové nedovolené dohody, jako jsou kartely, zasluhují již z důvodu své povahy ukládání nejpřísnějších pokut. Jejich případný konkrétní dopad na trh, zejména pak otázka, nakolik omezení hospodářské soutěže vedlo k vyšší ceně na trhu, než jaká by převládala, kdyby ke kartelu nedošlo, není pro určení úrovně pokut rozhodujícím kritériem (rozsudek Tribunálu ze dne 19. května 2010, KME Germany a další v. Komise, T-25/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 82 a citovaná judikatura).

178 Zatřetí je třeba ostatně připomenout, že je pravda, že bod 1 A pokynů z roku 1998 na rozdíl od pokynů z roku 2006 stanovil, že při hodnocení kritéria závažnosti protiprávního jednání je v zásadě zohledňován konkrétní dopad tohoto protiprávního jednání na trh, a to v rozsahu, v němž jej lze změřit. Avšak podle pokynů z roku 1998 mohly být dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, jejichž cílem byla – stejně jako v projednávané věci – zejména koordinace zvyšování cen, kvalifikovány jako „velmi závažné“ již na základě jejich samotné povahy, aniž by bylo nutné takové chování charakterizovat prostřednictvím zvláštního dopadu či zeměpisného rozsahu. Tento závěr je potvrzen skutečností, že zatímco se v popisu „závažných“ protiprávních jednání v pokynech z roku 1998

výslovně hovořilo o dopadu na trh a o účincích v rozsáhlých oblastech společného trhu, v popisu „velmi závažných“ protiprávních jednání naopak nebyla zmínka o žádném požadavku na konkrétní dopad na trh či na vznik účinků v určité zeměpisné oblasti (viz rozsudek KME Germany a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 177 výše, bod 83 a citovaná judikatura).

179 Z úvah a připomenutí uvedených v bodech 176 až 178 výše vyplývá, že v případě protiprávního jednání, které patří mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže, jeho vlastní povaha umožňuje sama o sobě nejen konstatovat, že spadá pod jednání zakázané podle ustanovení článku 101 SFEU, ale také pro účely stanovení výše pokuty, která má být uložena podnikům, které se tohoto protiprávního jednání účastnily, posoudit v souladu s ustanoveními článku 103 SFEU a nařízení č. 1/2003 jeho stupeň závažnosti.

180 V projednávané věci je třeba uvést, že i když žalobkyně v rámci této části prvního žalobního důvodu zpochybňuje, že stanovila ceny, které má zaplatit konečný spotřebitel, nezpochybňuje, že se účastnila koluzních ujednání týkajících se cen brutto. S ohledem na úvahy a připomenutí uvedené v bodech 176 až 178 výše žalobkyně kromě toho nesprávně tvrdí, že vzhledem k tomu, že se kartelová dohoda týkala především cen brutto, nemohla mít dopad na navazující trhy. Za předpokladu, že takový byl hlavní cíl praktik uplatňovaných v rámci kartelové dohody, je třeba uvést, že ceny brutto jsou základem pro výpočet prodejních cen pro zákazníky. Je tedy třeba mít za to, že koordinace cen brutto mezi soutěžiteli může narušit hospodářskou soutěž na společném trhu, a tudíž je jednáním ve vzájemné shodě ve smyslu článku 101 SFEU. S ohledem na tutéž judikaturu se žalobkyně rovněž nesprávně dovolává skutečnosti, že koluzní jednání měla izolovanou povahu nebo – pokud jde o ni – zůstala vzhledem k nedostatku zájmu bez důsledku.

181 Komise tedy měla v bodě 1211 odůvodnění napadeného rozhodnutí právem za to, že dotčená koluzní ujednání jsou v rozsahu, v němž se týkají koordinace zvyšování budoucích cen, ze své povahy protiprávním jednáním, které patří mezi nejzávažnější porušení pravidel hospodářské soutěže. S ohledem na vlastní povahu konstatovaného protiprávního jednání Komise rovněž právem použila stejný stupeň závažnosti, aby stanovila výši pokuty, která měla být uložena.

182 Z výše uvedeného vyplývá, že devátou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– K desáté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že kartelová dohoda nepoškodila ekonomiku

183 Žalobkyně tvrdí, že kartelová dohoda nemohla být škodlivá pro ekonomiku, zvláště pak pro spotřebitele, jelikož zaprvé kartelová dohoda nemůže být účinná s tak nízkým podílem na trhu, jaký Komise konstatovala v bodě 1212 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zadruhé skutečnost, že existovaly významné obchodní toky mezi členskými státy, nepodporuje stálost kartelové dohody a zatřetí naprostá neexistence mechanismu odvetných opatření v projednávané věci spíše charakterizuje příležitostnou spolupráci, nízkou míru organizace, a tedy neexistenci dopadu na ekonomiku.

184 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu desáté části prvního žalobního důvodu.

185 V tomto ohledu stačí připomenout, že jak bylo rozhodnuto v bodě 179 výše, v případě takových protiprávních jednání, jako je protiprávní jednání dotčené v projednávané věci, která patří mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže, umožňuje jejich vlastní povaha pro účely stanovení výše pokuty, která má být uložena podnikům, které se tohoto protiprávního jednání účastnily, sama o sobě posoudit v souladu s ustanoveními článku 103 SFEU a nařízení č. 1/2003 jejich stupeň závažnosti.

186 Kromě toho bylo rozhodnuto, že při posuzování dohody na základě čl. 101 odst. 1 SFEU není třeba brát v úvahu konkrétní rámec, v němž se projevují její účinky, jedná-li se o dohodu obsahující zjevná omezení hospodářské soutěže, jako jsou stanovení cen, rozdělení trhu nebo kontrola odbytu (rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 1998, European Night Services a další v. Komise, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 136).

187 V projednávané věci jednání, v jejichž případě je žalobkyni vyčítáno, že se jich účastnila, obsahovala zjevná omezení hospodářské soutěže. V bodě 102 výše bylo totiž rozhodnuto, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala účast žalobkyně na protisoutěžních ujednáních spočívajících v koordinaci zvyšování cen. Za těchto podmínek Komise nebyla povinna prokazovat protisoutěžní účinky.

188 Komise tedy měla v bodě 1211 odůvodnění napadeného rozhodnutí právem za to, že koluzní ujednání patří v projednávané věci mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže. A fortiori skutečnost, že dotčené dohody nemohly poškodit ekonomiku, byla-li by prokázána, nemůže být v žádném případě polehčující okolností.

189 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem žalobkyně, jenž vychází z údajné neexistence mechanismu odvetných opatření. I když existence opatření ke kontrole provádění kartelové dohody může být zohledněna jako přitěžující okolnost, neexistence takových opatření nemůže sama o sobě představovat polehčující okolnost (rozsudek Groupe Danone v. Komise, jenž je uveden v bodě 132 výše, bod 393).

190 Nemůže tomu být jinak, pokud jde o argument žalobkyně vycházející z toho, že s ohledem na nízký tržní podíl podniků, které se účastnily konstatovaného protiprávního jednání, uvedený v bodě 1212 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemohlo toto protiprávní jednání poškodit ekonomiku. Z uvedeného bodu odůvodnění totiž vyplývá, že Komise dotčený tržní podíl zhodnotila na 54,3 %. Takový tržní podíl, byl-li by prokázán, přitom nelze kvalifikovat jako nízký. Žalobkyně navíc neprokázala, v čem byl uvedený podíl nedostatečný k poškození ekonomiky. Tento argument je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

191 Z výše uvedeného vyplývá, že desátou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé, dvanácté a třinácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávných posouzení polehčujících okolností týkajících se žalobkyně

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění následovnické role žalobkyně

192 Žalobkyně tvrdí, že nikdy nebyla součástí ústřední skupiny podniků identifikované Komisí, ale naopak se spokojila s následovnickou rolí, což odůvodňuje snížení její pokuty, jak vyplývá a contrario z rozsudku Tribunálu ze dne 3. března 2011, Areva a další v. Komise (T-117/07 a T-121/07, Sb. rozh. s. II-633, bod 308). Žalobkyně navíc připomíná, že se schůzek v Rakousku neúčastnila od počátku.

193 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu druhé části prvního žalobního důvodu.

194 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud byla výlučně pasivní nebo následovnická role podniku polehčující okolností podle bodu 3 první odrážky pokynů z roku 1998, tak tomu již není v pokynech z roku 2006. Bod 29 třetí odrážka pokynů z roku 2006 stanoví, že Komise může konstatovat polehčující okolnost, jestliže dotyčný podnik poskytne důkaz o tom, že jeho účast na protiprávním jednání je podstatně omezená, a v důsledku toho prokáže, že se ve skutečnosti vyhýbal provádění protiprávních

dohod a choval se na trhu konkurenčním způsobem. V daném bodě je upřesněno, že pouhá skutečnost, že se určitý podnik účastnil protiprávního jednání kratší dobu než ostatní podniky, se nebude považovat za polehčující okolnost, neboť je již zohledněna při výpočtu základní výše pokuty.

195 V projednávané věci je třeba uvést, že žalobkyně k prokázání toho, že její účast na konstatovaném protiprávním jednání byla podstatně omezená, pouze tvrdí, že nikdy nebyla součástí ústřední skupiny podniků.

196 Zaprvé, z bodu 5.2.3.2 napadeného rozhodnutí však vyplývá, že cílem zjištění Komise, že existuje ústřední skupina podniků, které se účastnily kartelové dohody v různých členských státech a patřily k přinejmenším jednomu koordinačnímu subjektu, jenž pokrýval tři podskupiny výrobků, bylo přispět k prokázání existence jediného a pokračujícího protiprávního jednání. Toto zjištění nikterak neznamená, že podniky, které nepatří do této ústřední skupiny podniků, se účastnily konstatovaného protiprávního jednání sporadičtěji.

197 Zadruhé, s ohledem na bod 29 třetí odrážku pokynů z roku 2006 měla žalobkyně prokázat, že se vyhýbala provádění protiprávních dohod, což neučinila. Naopak je třeba uvést, že Komise v přílohách 2 a 5 napadeného rozhodnutí uvedla dokumenty dokazující pravidelnou účast žalobkyně na schůzkách specializovaného sdružení AGSI v Německu od roku 1996 a koordinačního subjektu ASI v Rakousku od roku 2001. Jak přitom žalobkyně potvrdila v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání, nezpochybňuje, že se těchto schůzek účastnila. Jak bylo navíc uvedeno v bodě 102 výše, žalobkyně ve své odpovědi na oznámení námitek uznala, že se účastnila výměny informací o cenách v rámci koordinačního subjektu ASI v Rakousku. Z odpovědi žalobkyně na oznámení námitek rovněž vyplývá, že se účastnila diskusí o cenách v rámci specializovaného sdružení AGSI. Komise tyto diskuse považovala za diskuse protisoutěžní povahy, což žalobkyně v rámci projednávané žaloby nezpochybňuje.

198 Zatřetí, pokud jde o argument týkající se toho, že žalobkyně se v Rakousku zapojila do konstatovaného protiprávního jednání později, je třeba uvést, že – jak bylo připomenuto v bodě 194 výše – taková okolnost nemůže být polehčující okolností a že žalobkyně neuvedla žádný argument, který by mohl vysvětlit, proč by z takového pozdějšího zapojení do konstatovaného protiprávního jednání v Rakousku měla vyplývat její pasivní roli v rámci této kartelové dohody.

199 Začtvrté, z rozsudku Areva a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 192 výše, nelze v projednávané věci vyvodit žádný závěr. I když totiž tento rozsudek potvrzuje, že podniku, který měl v rámci kartelové dohody úlohu vůdce, může být zvýšena pokuta, Tribunál v tomto rozsudku v žádném případě netvrdí, že skutečnost, že podnik nebyl vůdcem v rámci kartelové dohody, musí být považována za polehčující okolnost. Pokud jde kromě toho o bod 308 daného rozsudku, na který žalobkyně výslovně odkazuje, stačí konstatovat, že v projednávané věci nelze vyvodit žádný závěr z toho, že Tribunál v uvedeném bodě 308 konstatoval, že Komise nesprávně zvýšila základní částku pokuty v totožné míře v případě několika podniků, přestože uvedené podniky měly úlohu vůdce během podstatně odlišných období.

200 Z výše uvedeného vyplývá, že druhou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– Ke dvanácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění střední velikosti žalobkyně

201 Žalobkyně tvrdí, že Komise na rozdíl od toho, co jí umožňoval bod 1 A pokynů z roku 1998, nezohlednila skutečnost, že žalobkyně je podnikem střední velikosti, který nemá právní oddělení a nemá žádnou zkušenost v oblasti práva hospodářské soutěže.

202 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu dvanácté části prvního žalobního důvodu.

203 Jak v tomto ohledu vyplývá z přezkumu šestého žalobního důvodu v bodech 82 až 91 výše, pokyny z roku 1998 nejsou v projednávané věci použitelné. V každém případě bylo rozhodnuto, že i když uvedené pokyny ve svém bodě 1 A umožňovaly Komisi zohlednit skutečnost, že velké podniky obvykle mají právní a ekonomické znalosti a infrastruktury, které jim umožní lépe rozpoznat, že jejich chování představuje protiprávní jednání, a jaké důsledky z něj vyplývají podle právních předpisů o hospodářské soutěži, neznamenalo to, že Komise musela zohlednit menší velikost určitých podniků (rozsudek Tribunálu ze dne 30. dubna 2009, CD-Contact Data v. Komise, T-18/03, Sb. rozh. s. II-1021, bod 115).

204 Dále podle judikatury platí, že malé nebo střední podniky nejsou zbaveny povinnosti dodržovat pravidla hospodářské soutěže (rozsudek Tribunálu ze dne 28. dubna 2010, Gütermann a Zwicky v. Komise, T-456/05 a T-457/05, Sb. rozh. s. II-1443, bod 281).

205 Z výše uvedeného vyplývá, že dvanáctou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– Ke třinácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění spolupráce žalobkyně

206 Žalobkyně uvádí, že Komise nezohlednila skutečnost, že žalobkyně spolupracovala na šetření a že ze své vlastní svobodné vůle a ve stanovených lhůtách odpověděla na všechny žádosti o informace a na ostatní žádosti.

207 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu třinácté části prvního žalobního důvodu.

208 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury spolupráce při šetření, která nepřekročí rámec povinností podniků podle čl. 18 odst. 3 a 4 nařízení č. 1/2003, neodůvodňuje snížení pokuty (rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2012, Nynäs Petroleum a Nynas Belgium v. Komise, T-347/06, bod 62).

209 V projednávané věci přitom žalobkyně pouze tvrdí, že na žádosti o informace, které jí zaslala Komise, odpověděla ve stanovených lhůtách. Vzhledem k tomu, že toto jednání spadá pod povinnosti uvedené v bodě 208 výše, nemůže být polehčující okolností.

210 Z těchto úvah vyplývá, že třináctou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

211 S ohledem na závěry učiněné v bodech 105, 109, 116, 136, 143, 155, 168, 173, 182, 191, 200, 205 a 210 výše je třeba třetí části prvního žalobního důvodu vyhovět a zbývající části tohoto žalobního důvodu zamítnout.

212 Tribunál se důsledky, které je třeba ze závěru o opodstatněnosti třetí části prvního žalobního důvodu vyvodit pro výpočet výše pokuty uložené žalobkyni, zabývá níže v bodě 245 a násl. v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci.

3. Ke druhému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 a zásady rovného zacházení, které vyplývá z použití hranice 10 % uvedené v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení.

213 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise porušila čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, jelikož se tím, že hranici 10 % stanovenou v čl. 23 odst. 2 druhém pododstavci uvedeného nařízení vyložila jako maximální výši uložené pokuty, která je uplatněna na konci postupu výpočtu výše pokuty, takže může být překročena v průběhu jednotlivých fází výpočtu, a nikoliv jako nejvyšší úroveň na stupnici trestů,

které mají být uloženy, jež je určena na začátku uvedeného postupu, ocitla v situaci, kdy nemůže posoudit závažnost protiprávního jednání, které jí vytýkala. Použití takové maximální výše je kromě toho v rozporu se zásadou rovného zacházení.

214 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu druhého žalobního důvodu.

215 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně jsou čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v podstatě totožné.

216 Dále stačí připomenout, že podle ustálené judikatury musí pouze konečná výše uložené pokuty dodržovat hranici 10 % stanovenou v čl. 23 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 1/2003 a že toto ustanovení Komisi nezakazuje, aby během jednotlivých fází výpočtu výše pokuty dospěla k mezitímní částce převyšující tuto hranici, pokud konečná částka pokuty nepřesáhne uvedenou hranici (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, body 277 a 278, a rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, Sb. rozh. s. I-5977, bod 82).

217 Pokud se tak ukáže, že na konci výpočtu musí být konečná výše pokuty snížena o částku převyšující uvedenou hranici, je skutečnost, že se některé ukazatele, jako je závažnost a doba trvání protiprávního jednání, skutečně nepromítají do částky uložené pokuty, pouhým důsledkem použití této hranice na uvedenou konečnou částku (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 279).

218 Účelem hranice 10 % je totiž vyhnout se tomu, aby byly ukládány pokuty, u nichž lze předvídat, že je podniky s ohledem na svou velikost určenou, byť jen přibližně a nedokonale, celkovým obratem nebudou schopné zaplatit (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 280).

219 Jedná se tedy o hranici, která je jednotně použitelná na všechny podniky, závisí na velikosti každého z nich a má zabránit příliš vysokým nebo nepřiměřeným pokutám. Tato hranice tak má odlišný a samostatný účel ve srovnání s účelem kritérií závažnosti a doby trvání protiprávního jednání (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, body 281 s 282).

220 Jediným možným důsledkem uvedené hranice je, že výše pokuty vypočtená na základě těchto kritérií je snížena až na maximálně povolenou úroveň. Její použití znamená, že dotyčný podnik neplatí pokutu, která by v zásadě musela být zaplacena na základě posouzení opírajícího se o uvedená kritéria (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 283).

221 Z judikatury připomenuté výše vyplývá, že na rozdíl od toho, co uvádí žalobkyně, nelze mít v projednávané věci za to, že Komise porušila čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 tím, že čl. 23 odst. 2 druhý pododstavec tohoto nařízení vyložila jako maximální výši uložené pokuty, která je uplatněna na konci postupu výpočtu výše pokuty, takže může být překročena v průběhu jednotlivých fází výpočtu, a nikoliv jako nejvyšší úroveň na stupnici trestů, které mají být uloženy, jež je určena na začátku uvedeného postupu.

222 Tento závěr nemůže být argumenty žalobkyně zpochybněn.

223 Zaprvé, i kdyby bylo třeba mít za to, že použití procentní sazby 10 % jakožto hranice je v rozporu s odrazujícím cílem sledovaným nařízením č. 1/2003, jelikož skutečně uložená částka pokuta musí být snížena, aby byla tato hranice zohledněna, takové omezení je nicméně odůvodněno povinností dodržovat zásadu proporcionality (v tomto smyslu viz rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 68 výše, bod 281). Dále je třeba uvést, že výklad zastávaný žalobkyní by byl ještě ve větší míře v rozporu s odrazujícím cílem, jelikož žalobkyně navrhuje, aby byla pro účely výpočtu

výše pokuty nejprve použita hranice 10 % a poté zohledněna závažnost a doba trvání protiprávního jednání, což by nevyhnutelně vedlo k uložení pokuty, která je nižší než hranice 10 %. Argument žalobkyně vycházející z odrazujícího cíle nařízení č. 1/2003 tedy nemůže obstát.

224 Zadruhé, i když výrok napadeného rozhodnutí výslovně neuvádí, jakým způsobem byly doba trvání a závažnost protiprávního jednání zohledněny při výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni, je třeba připomenout, že podle judikatury musí být výrok rozhodnutí vykládán ve světle odůvodnění, které ho podporuje (rozsudek Tribunálu ze dne 22. března 2011, Altstoff Recycling Austria v. Komise, T-419/03, Sb. rozh. s. II-975, bod 152). V projednávané věci je přitom nutno uvést, že Komise zohlednila závažnost konstatovaného protiprávního jednání v bodech 1210 až 1220 odůvodnění napadeného rozhodnutí a dobu jeho trvání v bodech 1221 až 1223 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z toho plyne, že argument žalobkyně, že ve výroku napadeného rozhodnutí není zmínka o závažnosti a době trvání konstatovaného protiprávního jednání, musí být zamítnut jako neopodstatněný.

225 Zatřetí, pokud jde o údajné porušení zásady rovného zacházení, jak vyplývá především z judikatury citované v bodě 217 výše, skutečnost, že se některé ukazatele, jako je závažnost a doba trvání protiprávního jednání, z důvodu použití hranice 10 % stanovené v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 skutečně nepromítají do částky pokuty uložené účastníkovi protiprávního jednání na rozdíl od ostatních účastníků, na které se nevztahovalo snížení na základě uvedené hranice, je pouhým důsledkem použití této hranice na konečnou částku uložené pokuty. Tribunál již rozhodl, že pouhá skutečnost, že pokuta, která byla nakonec uložena, dosahuje výše 10 % obratu žalobkyně, přestože tato procentní sazba je v případě ostatních účastníků kartelové dohody nižší, nemůže sama o sobě představovat porušení zásady rovného zacházení. Tento důsledek totiž přirozeně plyne z výkladu hranice 10 % coby pouhé povolené maximální výše, která se použije po případném snížení pokuty na základě polehčujících okolností nebo na základě zásady proporcionality (rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Putters International v. Komise, T-211/08, Sb. rozh. s. II-3729, bode 74). Tento argument je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

226 Začtvrté, pokud jde o argument žalobkyně, že sama Komise si není jista legalitou pokynů z roku 2006, je nutno konstatovat, že nepřispívá k prokázání porušení čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003. Tento argument musí být tedy odmítnut jako irelevantní.

227 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že druhý žalobní důvod je třeba zamítnout jako částečně neopodstatněný a částečně irelevantní.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení zásady rovného zacházení v rozsahu, v němž Komise porušila předchozí rozhodovací praxi

228 Žalobkyně má za to, že Komise porušila zásadu rovného zacházení, jelikož ze srovnání projednávané věci na jedné straně a rozhodnutí Komise ze dne 22. července 2009 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/39.396 – Činidla na bázi karbidu vápníku a hořčíku pro ocelářský a plynárenský průmysl), ze dne 11. března 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.543 – Mezinárodní stěhovací služby), ze dne 7. října 2009 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/C.39129 – Silové transformátory) a ze dne 11. června 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) na straně druhé vyplývá, že Komise zacházela s odlišnými situacemi stejně. Žalobkyně je toho názoru, že přestože byl stupeň závažnosti konstatovaného protiprávního jednání velmi odlišný od stupně závažnosti protiprávních jednání dotčených v uvedených dřívějších rozhodnutích, Komise pro účely určení základních výší pokuty stanovila téměř stejný podíl tržeb, a to mezi 15 % a 19 %.

229 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu čtvrtého žalobního důvodu.

230 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozhodovací praxe Komise nevytváří právní rámec pro stanovení pokut v oblasti hospodářské soutěže, neboť tento právní rámec je vymezen čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, které bylo doplněno pokyny (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Archer Daniels Midland v. Komise, T-329/01, Sb. rozh. s. II-3255, bod 108 a citovaná judikatura).

231 S ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou má Komise při určování výše pokuty, pouhá skutečnost, že Komise měla ve své dřívější rozhodovací praxi za to, že chování odůvodňuje pokutu v určité výši, kromě toho nikterak neznamená, že je povinna provést téže posouzení v pozdějším rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek Archer Daniels Midland, jenž je uveden v bodě 230 výše, body 109 a 110 a citovaná judikatura).

232 V projednávané věci je tak třeba mít za to, že pouhá skutečnost, že se žalobkyně dovolává rozhodnutí uvedených v bodě 228 výše, je sama o sobě irelevantní, jelikož Komise nebyla povinna posoudit projednávanou věc stejným způsobem.

233 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod je třeba odmítnout jako irelevantní.

5. K pátému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení zásady proporcionality v rozsahu, v němž Komise nezohlednila omezené hospodářské možnosti žalobkyně

234 Žalobkyně uvádí, že v roce 2009 byl její jediný výrobní závod z velké části zničen požárem, v důsledku čehož byla veškerá výroba během několika měsíců zastavena a došlo k významnému zhoršení její finanční situace a jejích výsledků. Žalobkyně rovněž tvrdí, že požádala Komisi, aby při výpočtu výše pokuty zohlednila její omezené hospodářské možnosti, avšak Komise v napadeném rozhodnutí tuto žádost nezmínila a ani nepřezkoumala její argumenty. Žalobkyně má za to, že s ohledem na tyto okolnosti jí měla být pokuta snížena, a to i přesto, že obrat zohledněný pro výpočet pokuty počítal s jejími omezenými hospodářskými možnostmi.

235 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu pátého žalobního důvodu.

236 Zaprvé je třeba především uvést, že výše pokuty uložené žalobkyni zohledňuje možný pokles obratu v roce 2009, který mohl být způsoben požárem, jenž v roce 2009 zničil její jediný výrobní závod. I když z bodu 1200 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pro výpočet základní výše pokuty byla použita hodnota tržeb za hospodářský rok 2003, v bodě 1262 odůvodnění uvedeného rozhodnutí je upřesněno, že hranice 10 % podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 byla nicméně stanovena na základě obratu za rok 2009, tedy za rok, kdy došlo k požáru.

237 Pokud jde zadruhé o výtku vycházející z nezohlednění hospodářských možností žalobkyně, je nutno konstatovat, že žalobkyně během správního řízení nepředložila žádný důkaz, který by mohl s ohledem na bod 35 pokynů z roku 2006 prokázat, že její finanční situace byla taková, že její životnost byla uložením pokuty nezvratně ohrožena.

238 S ohledem na výše uvedené je třeba pátý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

239 Z přezkumu prvního, druhého, čtvrtého, pátého a šestého žalobního důvodu, které byly uplatněny na podporu návrhových žádání směřujících k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí, vyplývá, že třetí části prvního žalobního důvodu je třeba vyhovět a jeho ostatní části, jakož i druhý, čtvrtý, pátý a šestý žalobní důvod je třeba zamítnout jako neopodstatněné nebo irelevantní.

240 Pokud jde o důsledky, které je třeba vyvodit z návrhových žádání znějících na částečné zrušení napadeného rozhodnutí, je nutno zaprvé uvést, že pokud jde o článek 1 napadeného rozhodnutí, měla Komise v odstavci 2 uvedeného článku za to, že žalobkyně porušila článek 101 SFEU, jelikož se na území Německa a Rakouska účastnila protiprávního jednání. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že

vzhledem k tomu, že Komise v tomto článku nezopakovala pochybení, kterých se dopustila ve fázi výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni, pokud jde o zeměpisný rozsah protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni, uvedený článek není protiprávní. Uvedená návrhová žádání znějící na částečné zrušení je tedy třeba zamítnout v rozsahu, v němž se týkají čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí.

241 Pokud jde zadruhé o článek 2 napadeného rozhodnutí, s ohledem na závěr učiněný v předcházejícím bodě, z něhož vyplývá, že žalobkyně porušila ustanovení článku 101 SFEU, Komise na základě ustanovení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 uvedeného v bodě 1182 odůvodnění napadeného rozhodnutí právem v čl. 2 odst. 6 uvedeného rozhodnutí rozhodla, že žalobkyni bude uložena pokuta. Návrhová žádání znějící na částečné zrušení napadeného rozhodnutí je tedy třeba zamítnout v rozsahu, v němž se týkají čl. 2 odst. 6 uvedeného rozhodnutí.

242 Pokud čl. 2 odst. 6 napadeného rozhodnutí stanoví částku pokuty, která má být uložena žalobkyni, Tribunál vzhledem k tomu, že mu žalobkyně v druhém bodu návrhových žádání podpůrně navrhuje, aby snížil částku pokuty, která jí byla uložena, vyvodí důsledky z nesprávných posouzení konstatovaných v bodě 167 výše, pokud jde o určení uvedené částky, v rámci přezkumu uvedeného bodu návrhových žádání.

243 Z úvah uvedených v bodech 240 až 242 výše vyplývá, že návrhová žádání znějící na částečné zrušení napadeného rozhodnutí je třeba zamítnout v plném rozsahu.

C – *K podpůrným návrhovým žádáním znějícím na snížení částky pokuty uložené žalobkyni*

244 S ohledem na druhý bod návrhových žádání, ve kterém žalobkyně Tribunálu podpůrně navrhuje, aby snížil částku pokuty, která jí byla uložena, Tribunálu v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci přísluší zkoumat jednak důsledky, které je třeba vyvodit z pochybení Komise, jež jsou uvedena v bodech 156 až 168 výše a kterých se dopustila při výpočtu výše pokuty, kterou uložila žalobkyni, a dále ostatní argumenty, které žalobkyně uvádí s cílem dosáhnout toho, aby Tribunál snížil částku pokuty, která je jí uložena.

1. K důsledkům, které je třeba vyvodit z pochybení, kterého se Komise dopustila ohledně výše pokuty

245 S ohledem na dvě nesprávná posouzení Komise, která jsou uvedena v bodě 167 výše, Tribunál rozhodne na základě pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, kterou vyvozuje z ustanovení článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003, o nahrazení posouzení Komise v případě výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni svým posouzením (v tomto smyslu viz rozsudek KME a další v. Komise, jenž je uveden v bodě 38 výše, bod 103 a citovaná judikatura, a rozsudek Romana Tabacchi v. Komise, jenž je uveden v bodě 38 výše, bod 265).

246 Ačkoli pokyny z roku 2006 v tomto ohledu nepředjímají posouzení pokuty unijním soudem, když rozhoduje na základě své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. července 2005, Brasserie nationale a další v. Komise, T-49/02 až T-51/02, Sb. rozh. s. II-3033, bod 169), Tribunál považuje v projednávané věci za vhodné vycházet z těchto pokynů při novém výpočtu výše pokuty zejména z toho důvodu, že umožňují zohlednit veškeré relevantní skutečnosti projednávané věci a uložit přiměřené pokuty všem podnikům, které se účastnily konstatovaného protiprávního jednání.

247 Zaprvé, jak vyplývá z přezkumu třetí části prvního žalobního důvodu v bodech 156 až 168 výše, obě nesprávná posouzení, kterých se Komise dopustila, spočívají v projednávané věci v tom, že Komise za účelem výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni stanovila koeficienty „závažnosti protiprávního jednání“ a „dodatečné částky“ na 15 % s ohledem na samotné základní znaky konstatovaného protiprávního jednání, tedy mimo jiné s ohledem na jeho zeměpisný rozsah zahrnující území šesti členských států. Žalobkyně naproti tomu nepředložila důkaz, že se Komise dopustila pochybení, když použila jiné

ukazatele pro výpočet uvedené pokuty. Pokud jde o důsledky, které je třeba vyvodit z pochybení, kterých se Komise dopustila při výpočtu výše pokuty, Tribunálu přísluší nahradit svým posouzením posouzení Komise, pouze pokud jde o stanovení koeficientů „závažnosti protiprávního jednání“ a „dodatečné částky“.

248 Zadruhé má Tribunál za to, že jak vyplývá z čl. 1 odst. 2 a bodů 872 a 873 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise byla právem toho názoru, že žalobkyně se v období od 6. března 1998 do 9. listopadu 2004 účastnila na území Německa a Rakouska jediného a pokračujícího protiprávního jednání spočívajícího v tajné kartelové dohodě, jejímž cílem byla koordinace budoucího zvyšování cen tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše.

249 Kromě toho takové protiprávní jednání, jako je protiprávní jednání dotčené v projednávané věci, patří s ohledem nejen na svoji samotnou povahu, ale i na svůj zeměpisný rozsah – území dvou členských států – a svoji dlouhou dobu trvání, a sice téměř sedm let, mezi nejzávažnější protiprávní jednání. S ohledem na skutečnost, že podle bodu 23 pokynů z roku 2006 posledně uvedená omezení odůvodňují, aby se podíl hodnoty tržeb nacházel v horní části stupnice od 0 do 30 %, je přitom Tribunál toho názoru, že podíl, který je v projednávané věci stanoven na 15 %, odpovídá vzhledem k povaze dotčeného protiprávního jednání minimu (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Team Relocations v. Komise, T-204/08 a T-212/08, Sb. rozh. s. II-3569, body 94, 100 a 118).

250 S ohledem na pokyny z roku 2006 a posouzení uvedená v předchozím bodě má Tribunál za účelem výpočtu základní výše pokuty uložené žalobkyni za to, že koeficienty „závažnosti protiprávního jednání“ a „dodatečné částky“ je vhodné pro výpočet základní výše pokuty uložené žalobkyni stanovit na 15 % hodnoty tržeb za dotčené výrobky na území Německa a Rakouska.

251 Ve světle úvah uvedených v bodech 245 až 250 výše stanoví Tribunál celkovou částku pokuty, která má být uložena žalobkyni, pokud jde o jediné a pokračující protiprávní jednání, kterého se účastnila v Německu a v Rakousku, na 12 517 671 eur.

2. K doplňujícím argumentům, které žalobkyně uvádí na podporu návrhových žádání znějících na změnu výše pokuty, která jí byla uložena

252 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Tribunál musí v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci provést své vlastní posouzení s přihlédnutím ke všem okolnostem projednávané věci. V prvé řadě musí být při tomto posouzení dodrženy obecné zásady unijního práva, jako je zásada proporcionality (v tomto smyslu viz rozsudek Romana Tabacchi v. Komise, jenž je uveden v bodě 38 výše, bod 280) nebo dále zásada rovného zacházení (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2009, Erste Group Bank a další v. Komise, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P et C-137/07 P, Sb. rozh. s. I-8681, bod 187).

253 Dále z judikatury vyplývá, že výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci není rovnocenný přezkumu z úřední povinnosti a že na základě toho s výjimkou důvodů veřejného pořádku, které je unijní soud povinen uplatnit i bez návrhu, jako je nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, náleží navrhovateli, aby vznesl důvody proti tomuto rozhodnutí a na podporu těchto důvodů předložil důkazy (v tomto smyslu viz rozsudek Chalkor v. Komise, jenž je uveden v bodě 38 výše, bod 64).

254 V projednávané věci je třeba na prvním místě konstatovat, že jak bylo uvedeno v bodě 49 výše, třetí žalobní důvod uplatnila žalobkyně na podporu druhého bodu návrhových žádání a na základě toho je jeho cílem podpořit žádost žalobkyně o změnu výše pokuty.

255 Na podporu třetího žalobního důvodu žalobkyně Komisi vytýká, že vypočítala základní výši pokuty za použití jednotných koeficientů „závažnosti protiprávního jednání“ a „dodatečné částky“, aniž zohlednila šest následujících okolností, které charakterizují její účast na konstatovaném protiprávním jednání. V tomto ohledu tvrdí, že zaprvé se uvedeného protiprávního jednání účastnila pouze ve dvou členských státech, zadruhé námitka uplatněná vůči ní se týkala pouze jedné ze tří podskupin výrobků uvedených v bodě 3 výše, zatřetí tato podskupina byla předmětem méně intenzivních dohod než podskupina sprchových koutů, začtvrté její účast neměla nadnárodní rozsah, zapáté nepatřila mezi iniciátory kartelové dohody, do ústřední skupiny podniků a ani mezi podniky, které se vzájemně dohodly před uskutečněním kartelové dohody na schůzkách sdružení, a zašesté se účastnila schůzek pouze tří sdružení.

256 Komise nesouhlasí s argumenty, které žalobkyně uvedla na podporu třetího žalobního důvodu.

257 V tomto ohledu Tribunál zaprvé konstatuje, že šest okolností uvedených žalobkyní k charakterizování její účasti na konstatovaném protiprávním jednání alespoň v podstatě přebírá některé argumenty, které již v rámci prvního žalobního důvodu uvedla i na podporu prvního bodu návrhových žádání. Z přezkumu uvedeného žalobního důvodu Tribunálem přitom vyplývá, že s výjimkou argumentu vycházejícího z nesprávného posouzení, kterého se Komise dopustila ohledně zeměpisného rozsahu protiprávního jednání, jehož se žalobkyně účastnila (třetí část prvního žalobního důvodu), musí být uvedené argumenty zamítnuty jako neopodstatněné nebo irelevantní.

258 Zadruhé Tribunál konstatuje, že třetí část prvního žalobního důvodu je žalobkyní převzata v rámci první okolnosti uvedené ve třetím žalobním důvodu. Uvedená okolnost, která spočívá v tom, že zeměpisný rozsah účasti žalobkyně na protiprávním jednání, které je jí vytýkáno, byl omezen na Německo a Rakousko, však již Tribunál na základě své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci zkoumal v bodech 247 až 251 výše za účelem případné změny výše pokuty.

259 Třetí žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

260 Na druhém místě má Tribunál na základě své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci za to, že žádná skutečnost, které se v projednávané věci žalobkyně z jakéhokoli titulu dovolává, ani žádný důvod veřejného pořádku neodůvodňují, aby využil uvedenou pravomoc k tomu, aby náležitým způsobem snížil výši pokuty, která má být uložena žalobkyni, jak ji stanovil v bodě 251 výše. Tribunál je dále toho názoru, že s přihlédnutím ke všem důkazům, které mu byly předloženy, je pokuta ve výši 12 517 671 eur vzhledem k době trvání a závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobkyně účastnila, vhodnou sankcí umožňující přiměřeným a odrazujícím způsobem postihnout její protisoutěžní chování.

261 Pokud jde o podpůrná návrhová žádání směřující ke snížení výše pokuty, která byla žalobkyni uložena v čl. 2 odst. 6 napadeného rozhodnutí, ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že vzhledem k tomu, že uvedená částka je stejná jako částka, kterou Tribunál na základě své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci stanovil v bodě 251 výše, uvedená návrhová žádání je třeba zamítnout.

262 S ohledem na závěry učiněné v bodech 243 a 261 je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

263 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízen.

264 Pokud jde o náklady řízení vynaložené Radou, je třeba připomenout, že podle ustanovení čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady. Rada jakožto vedlejší účastnice tudíž ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

3) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. září 2013.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 5

Právní otázky 6

I – K přípustnosti 6

II – K věci samé 8

A – K námitkám protiprávnosti 9

1. K námitce vycházející z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 9

2. K námitce vycházející z protiprávnosti pokynů z roku 2006 10

B – K hlavním návrhovým žádáním směřujícím k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí 11

1. K šestému žalobnímu důvod, jenž vychází z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti 11

2. K prvnímu žalobnímu důvodu, jenž vychází z nesprávných posouzení, jichž se Komise dopustila při konstatování protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni a při výpočtu pokuty, která jí byla uložena 13

a) K nesprávným posouzením, pokud jde o konstatování protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni 13

K šesté, sedmé a osmé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení účasti žalobkyně na konstatovaném protiprávním jednání v Rakousku 13

– K sedmé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení skutečnosti, že žalobkyně přizpůsobila ceny uplatňované v Rakousku cenám uplatňovaným v Německu 14

– K šesté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení účasti žalobkyně na výměně informací v Rakousku 15

– K osmé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného posouzení rozsahu účasti žalobkyně na kartelové dohodě 15

Ke čtvrté a jedenácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávného použití článku 101 SFEU 17

– Ke čtvrté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z toho, že koordinace cen reagovala na poptávku zákazníků 18

– K jedenácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z výhod transparentnosti na trhu pro hospodářskou soutěž 19

b) K nesprávným posouzením ohledně výpočtu výše pokuty uložené žalobkyni 20

K první, třetí, páté, deváté a desáté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávných posouzení závažnosti konstatovaného protiprávního jednání 21

– K první části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že žalobkyně vyráběla pouze výrobky náležející do jedné ze tří podskupin výrobků, jichž se týkalo konstatované protiprávní jednání 21

– Ke třetí části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že žalobkyně věděla o konstatovaném protiprávním jednání a účastnila se jej pouze ve dvou z šesti členských států, kterých se týkalo 21

– K páté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění nižší intenzity dohod, pokud jde o kohouty a ostatní armatury 23

– K deváté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že kartelová dohoda nemohla poškodit navazující trhy 24

– K desáté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění skutečnosti, že kartelová dohoda nepoškodila ekonomiku 25

Ke druhé, dvanácté a třinácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nesprávných posouzení polehčujících okolností týkajících se žalobkyně 26

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění následovnické role žalobkyně 26

– Ke dvanácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění střední velikosti žalobkyně 27

– Ke třinácté části prvního žalobního důvodu, jež vychází z nezohlednění spolupráce žalobkyně 28

3. Ke druhému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 a zásady rovného zacházení, které vyplývá z použití hranice 10 % uvedené v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení. 28

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení zásady rovného zacházení v rozsahu, v němž Komise porušila předchozí rozhodovací praxi 30

5. K pátému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení zásady proporcionality v rozsahu, v němž Komise nezohlednila omezené hospodářské možnosti žalobkyně 31

C – K podpůrným návrhovým žádáním znějícím na snížení částky pokuty uložené žalobkyni 32

1. K důsledkům, které je třeba vyvodit z pochybení, kterého se Komise dopustila ohledně výše pokuty 32

2. K doplňujícím argumentům, které žalobkyně uvádí na podporu návrhových žádání znějících na změnu výše pokuty, která jí byla uložena 33

K nákladům řízení 34